

SOSYALIST gercek

AYLIK SİYASİ GAZETE

ŞUBAT 1997 SAYI: 13 YIL: 2 FİYATI: 100,000 TL.(KDV Dahil) UK: 1 Str.

1997 PROTOKOL'U: ÇALIŞANLARA İHANET HÜKÜMET ÇALIŞANLARINA NE VERDİ?

(K.S.G. Özel)

Kamuda çalışan memur ve öğretmenleri ilgilendiren protokol Maliye Bakanlığı ile üç sendika arasında imzalandı. Protokol kamuda "yetkili" dört sendikadan üçü olan Kamu-Sen, KTAMS, KTOEÖS tarafından imzalanırken KTÖS tarafından tatminkar bulunmayıp reddedildi.

Hatırlanacağı üzere hükümetin yüzde otuz net artıştan yukarı çıkmasının mümkün olmadığını açıklaması üzerine görüşmeler kesilmişti.

Görüşmelerin kopmasına neden olan hükümetin yüzde otuz net artış teklifini çok yetersiz bulduğunu belirten sendikalardan üçü Kamu-Sen, KTAMS, KTOEÖS hedeflerinin en azından 1996 "kazanımlarını" koruyucu bir artışın

sağlanması olarak açıklarken KTÖS ise sorunun hükümeti birkaç puan daha artışa zorlamak olduğunu belirterek dağıttıkları bildiride görüş ve önerilerini şöyle izah etmekteydiler.

KTÖS'DEN TÜM ÜYELERE DUYURU VE EYLEME ÇAĞRI

1-1996 yılı sonu itibarı ile ulaşılan toplam H:P'nin oranı 308 puandır.

2-Hükümet bunu değil de yalnızca 1996 yılındaki H:P: oranı olan 87.54'ü baz almaktadır.

3-87.54 puanlık H:P'nin 24.33'lük bölümünün Mayıs ve Eylül aylarındaki Mini Konsolide ile maaşlara yansıtıldığını ifade eden Hükümet, geriye kalan (87.54-24.33) =63:21 puanlık H:Pnin 29 puanlık bölümünün aslı maaşlara konsolidesini ve net maaşlara yüzde 29/30 net artış önermektedir. Bu öneri Brüt olarak yüzde 20/23 bir artış getirmektedir. Emeklilere yansımaları da bu çerçevededir.

4-Oysa 1996 yılında Sendikaların kabul etmeyip reddettiği, ancak DP-CTP Hükümeti'nin tek yanlı dayatmayla uyguladığı düşük konsolide ile aslı maaşların cüce kalması nedeni ile 1996'daki yüzde 87.54'lük H.P.'nin net maaşlara yansımaları yalnızca yüzde 43.5

Hükümet'in çalışanlara verdiğinin resmidir.

olmuştur. Dolayısıyla yüzde 44'lük net bir kayıp sözkonusudur. Bu bağlamda Hükümetin önerdiği artış 1996 yılındaki kaybı bile gidermemektedir.

Bu arada, grevde olan KTOEÖS ve diğer sendikaları görüşme masasına oturtmak için DP Genel Başkanı Serdar Denktaş devreye girmiş ve onları "ikna

etmiştir. Böylece görüşmeler tekrar başlamıştır. Bir yandan yüzde 30'dan bir kurşun yukarı çıkamayacağını iddia eden hükümet yüzde 34'e çıkarak, aslında sorunun "yok ki nasıl verelim?" sorunu olmadığını, bütün politikalarının çalışanlara en düşük artışın nasıl verileceği olduğunu

(Devamı Sayfa 3'de)

BAŞYAZI

Bu, 13. sayımızla birlikte, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek gazetesi yayın hayatında 1. yılını tamamlamış olacaktır. Birinci sayımızda, Gazete'nin yayın gerekliliğini ve amaçlarını ortaya koymuştuk. Geçen bir yıllık süreç içerisinde geriye ve gazetenin bugünkü konumuna baktığımızda, sosyalist bir gazetenin yayınının gerekliliğinde ne kadar haklı olduğumuz ortaya çıkmıştır. Gazetemiz, siyasi görüşlerimizle tam olarak uyumlayan görüşlere sahip devrimci çevreler de dahil olmak üzere, ülkemizdeki ve yurt dışındaki devrimci çevrelerce aranan ve okunan bir konuma ulaşmıştır.

Bir yıllık süreç içerisinde, 1. sayıda belirtilen amaçlarımız doğrultusunda sosyalizmi kitleler içerisinde yaymaya çalıştık. Kitlelere emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının Kıbrıs'ta oynadıkları kanlı oyunları teşhir etmeye çalıştık. Anti-emperyalist mücadele yollarını göstermeye çalıştık. Sorunlara sosyalist çözümler getirmeye çalıştık. Gazetenin yayınının en önemli amaçlarından biri olan ülkemizdeki işçi sınıfı hareketi ile sosyalizm, somut olarak da Sosyalist

(Devamı
Sayfa 2'de)

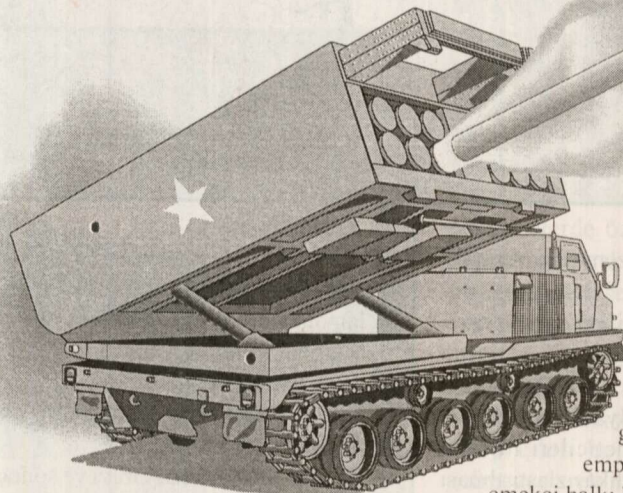
KIBRIS'TA
SOSYALIST
gercek

EGEMENLER TEK AĞIZDAN:

"SAVAŞ!"

SAVAŞI ENGELLEYECEK TEK GÜÇ VARDIR:

KIBRIS HALKININ BİRLİĞİ

Güney Kıbrıs Rum egemenlerinin S-300 füzeleri satın alma girişimleri üzerine yaratılan "füze krizi", Ada'da diplomatik ve askeri trafiği hızlandırdı. Savaş tamamları çalınmaya başlandı. Ocak ayı içerisinde üst düzey Yunan ve Türk askeri yetkililer ve siyasiler Ada'ya gelip gittiler. Denktaş Türkiye'ye, Kerides ise Yunanistan'a gidip döndüler. ABD emperyalistleri Dışişleri Bakanlığı Güney Avrupa Masası şefi C. Cavanaugh'yu, İngiliz emperyalizminin gölge dışişleri bakanı R. Cook'u Ada'ya gönderdiler. Almanya, Kıbrıs için özel temsilci atayacağını açıkladı. Önümüzdeki günlerde bir Rus dışişleri bakanlığı heyetinin Kıbrıs'a geleceği açıklandı. Tüm emperyalist güçler, Ada üzerinde oyunlarını oynamaya devam ediyorlar. Kıbrıs emekçi halkı hariç, herkes faaliyette, birşeyler kapma peşinde.

(Devamı Sayfa 13'de)

KIBRIS: ULUSLARARASI MAFYA'NIN MERKEZİ

Kuzey Kıbrıs'ta açılan kumarhanelerin sayısı 14'e ulaştı. T.C.'de kumarhanelerin yasaklanması üzerine bu sayının daha da artacağı şüphesizdir. Yeni açılan bir kumarhanenin ise Avrupa'nın en büyük kumarhanesi olduğu söyleniyor. Kuzey Kıbrıs egemenleri kumarhanelerin sayısının artması için her türlü teşviği veriyorlar ve T.C.'li kumarhane sahiplerini Kuzey Kıbrıs'a kumarhane açmaya çağırıyorlar.

Kumarhanelerin büyük çoğunluğu T.C. mafyasının elindedir. Mafya, elinde olmayan kumarhaneleri de almak için girişim yapmaktadır, kumarhaneler bir bir satılmaktadır. Yeni açılacak olan kumarhaneler de bu mafyaya ait olacaktır. Çünkü Türkiye'deki kumarhaneler mafyanın kara para aklamakta kullandığı en önemli araçtı.

T.C. devletin ve siyasilerinin mafya ile iç içe geçmiş ilişkileri Susurluk kazası ile açığa çıkmıştır. T.C.'de siyasilerin ve devlet yetkililerinin kumar, uyuşturucu kaçakçılığı, kadın ticareti gibi mafya ilişkilerinden elde ettikleri rant, belli ki Kuzey Kıbrıs'ta da bazı kesimlerin iştahını kabartmıştır.

Kuzey Kıbrıs'ı entegre eden T.C.

egemenleri öyle görüyor ki, Kuzey Kıbrıs'ı mafyanın merkezi yapma niyetindedirler. K. Kıbrıs T.C.'nin kumarhane, kara para, fuhuş, uyuşturucu merkezi haline dönüşecektir. Güney Kıbrıs'ın da Rus ve Sırp mafyasının cirit attığı, orada hemen her gün bir mafya cinayetinin işlendiği veya bombanın patladığı göz önüne alınırsa Kıbrıs tam anlamıyla bir mafya üssü haline gelecektir.

Tıpkı 1959 öncesi Küba gibi. Bilindiği gibi, 1959 devriminden önce, Küba, ABD mafyasının kumar ve fuhuş merkezi idi. Ancak Küba halkı 1959'da ABD emperyalistlerini, mafyasını ve onların yerli uşaklarını ülkeden kovmayı başarmıştır. Kıbrıs halkı da emperyalistleri, uluslararası mafyayı ve onların yerli uşaklarını Ada'dan kovacaktır.

AYIN İNCİLERİ

1-Kıbrıs'ta füze krizi ile birlikte Ecevit yine " KKTC ile özerklik anlaşması yapılmalı " dedi.

Kıbrıs Türk Emekçileri olarak Ecevit'e "teşekkür " etmemiz gerekir.Oysa birçok emekçinin bu beyanata surat ekşittiğini görür gibiyiz.Aslında Ecevit çok iyi niyetli!

Vilayet muamelesi gören Kuzey Kıbrıs'a hiç olmazsa iç politikada özerklik önerdi.Oysa şimdi durum nedir? Hadi biraz düşünün.Ecevit bizi her zaman "düşünmemiş mi" ? Yoksa 1974'ü ve getirdiklerini unuttuk mu?

2-Milliyetçi Adalet Partisi Genel Başkanı Zorlu Töre " Entegrasyon 1997'de tamamlanmalı " dedi.Bu bağlamda tüm Kıbrıslı Türkler'in TC vatandaşlığına geçmesinin gerekliliğini savundu.

Bu "masum " öneriyi ters anlayan ilgili makamlar tüm TC vatandaşlarını Kuzey Kıbrıs vatandaşlığına geçirmektedirler. (son sayım ortada)

Entegrasyonun tamamlanmasını isteyen Zorlu Töre'ye şunu sormak gerekir.Acaba neremiz çözüldü kaldı ki bağlayalım?

3-MAFYA, TARİKAT, KUMARHANE.
HAYDİ TANRI RASGETİRE.

Kuzey Kıbrıs'ta "yetkililer " buyurdular. "Ülke kumarhane cenneti olacak " . Kumarhane cenneti olacak ve kara para aklanacak, kadın ticareti artacak, mafya kazanacak.Birazda " bize " koklatacak.

Tabii bu kadar " günahkar " iş için bol günahkar olacak. Maneviyatımız bozulacak.Kuran kursları ve tarikatlarla bu sorun da ortadan kalkacak.

Başyazı

(Sayfa 1'den devam)

Kıbrıs Hareketi, arasında organik bağların kurulması ve pekişmesi olgusunun gerçekleşmesi yolunda maalesef arzu ettiğimiz mesafeyi alamadık. Bu olgunun gerçekleştirilmesinin ne kadar zor olduğunun bilincindeyiz. Bu olgunun gerçekleştirilmesi için gereken faktörlerin başında gelen işçi sınıfı hareketinin varlığı, ülkemizde çok cılızdır. Diğer bir faktör olan sosyalist kadroların varlığı ve sosyalizmin programatik düzeyde ülke somutuna uygulanması da yeterli düzeye ulaşamamıştır. Kadrolar dağınık ve yetersizdir. Sosyalizm bilimi henüz sindirilmiş ve ülkenin devrimci mücadele stratejisine uygulanmış değildir.

Ülkedeki bu zaafılar sosyalizm ile işçi sınıfı hareketi arasındaki birliğin kurulmasını geciktirmekte ve zorlaştırmaktadır. Bu olgunun bir türlü layıkıyla gerçekleşmemesi de, doğal olarak, bir yıldır çağırısını yaptığımız, anti-emperyalist kurtuluş mücadelesi için gereken "anti-emperyalist, anti-faşist halk cephesi"nin kurulmasını zorlaştırmakta ve geciktirmektedir.

Bundan sonraki sayılarımızda da sosyalizm için, sosyalizmin ülkemizdeki işçi sınıfı hareketi ile birleştirilmesi için, işçi sınıfının bağımsız siyasi örgütlerinin kurulması için mücadelemizi sürdüreceğiz. Emperyalistleri ve onların yerli uşaklarını ülkeden kovmak ve sosyalizmi kurmak için mücadelemizi Marxizm-Leninizm'in rehberliğinde sürdüreceğiz.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek gazetesine sahip çıkalım, yazalım, okuyalım, okutalım. Aylık olarak yayınlanan gazetemizi günlük bir yayına biçimine dönüştürelim.

SENDİKASIZLAŞTIRMANIN TİPİK ÖRNEĞİ MENAR GREVİ

29 Şubat 1996 tarihinde Kalkanlı Menar tesislerinde greve giden TARIM-SEN'li işçilere polis saldırmış ve birçok işçi joplanarak tutuklanmıştır. Grevi kıran devlet güçleri Menar Patronunun yanında yer almıştır. Yaklaşık 12 aydır sıcak - soğuk, gece - gündüz demeden grev çatırda direnen işçiler diğer çalışan örgütlerinden ve halktan ilgi ve destek bekliyorlar.

Bir - İki yıl öncesine kadar narenciye fabrikalarında örgütlü olan TARIM-SEN'in binin üzerinde faal üyesi vardı. Planlı yaklaşan devlet TARIM-SEN'li işçileri işyerlerinden atarak yerlerine sendikasıız işçi çalıştırma yoluna gitmişlerdir.

Ülkenin en büyük işçi sendikası olan TARIM-SEN, etkisizleştirilerek, yokolma noktasına getirilmiştir. Bu süreçte T.C'nin oynadığı rol çok dikkat çekicidir. Fakat güçlü, direngen TARIM-SEN'in vardığı noktada örgütlenme hatalarının etkisinin de olduğu gerçektir. TARIM-SEN'i yoketme, işçileri sendikasıızlaştırma çabaları yeni başlamadı. Bu süreçte binin üzerinde üyesi olan bir sendikanın çözülmesi kadar kolay olmamalıydı. Sendika yöneticilerinin kendi sorumluluklarını da hesaba katmalarının zamanı geldi.

Tabii "hiç mi hırsızın suçu yok" ? denebilir. Hırsızın Suçunu herkes suçunu herkes biliyor. Geçmiş sayılarımızda Menar tesislerindeki direnişin sebep ve sonuçlarını ortaya koymuştuk. Menar patronunun devlet kaynağı ile ayakta tutularak işçilerin hakkını gaspettiği ortadadır. T.C'li menar patronunun uçan kuşu dolandırdığı basına

da yansımıştır.

Menar patronunun piyasaya olan borçlarından bazılarının kasa dökümü:

- 1- F.M.C şirketine 10 milyar.
- 2- Güzelyurt belediyesine 500 milyon.
- 3- Elektrik Dairesine 430 milyon.

4- Devlet Emlak Malzeme Dairesine 2 milyar.

- 5- İşçi + Personeler 4 milyar.
- 6- Kontraktörlere 2 milyar.
- 7- Üreticiye 2 milyar.
- 8- Kamyoncuya 1.7 milyar

T.C Kuzey Kıbrıs yöneticileri ittifakı, ülkemizde emekçilerin sendikasıızlaştırılması operasyonunu birlikte yürütüyorlar.

TARIM-SEN işçileri, Turizm Emekçileri hızla sendikasıızlaştırılıyor. Bu sendikasıızlaştırma ve göç, planlı bir kolonileştirme operasyonudur.

Ülkemizde narenciye'nin sürekli değer yitirerek gerilemesinde geçmişte hep işçiler

olmalıdır. Sırada diğer emekçiler var.

Aşağıda basına yansıyan bir narenciye işçisinin feryadını yayınıyoruz.

"ÇOK KÖTÜ DURUMDAYIZ

Ben 41 yaşında bir kadını. Cypruvex paketleme bölümünde 20 senedir mevsimlik işçiydim. Beyim ise aynı yerde 22 yıllık işçi. Orada Sosyal Sigorta'dan emekli maaşı çeken kişiler müdürlük aldılar. Memur olarak görev yapıyorlar. Benim hiçbir yerden gelirim yoktur. Beyim de bel fıtığı geçirdi. Bu yıl çalışması için beyimi çağırdılar. O işe baladı. Ben 20 yıllık işçisi olmama rağmen iş azlığı nedeniyle beni çağırmadılar. Para konusunda daha az sıkıntısı olan ve daha yeni kişileri çağırdılar. Toplu iş sözleşmelerinde madde vardır; çalışmaya çağrılacak işçilerde, öncelik hakkı eski işçiye aittir diye. Benim çocuklarım var ve durumumuz çok kötü (telefondaki ses ağlıyordu). Birçok kez işyerine giderek bunu anlatmaya çalıştım, içeri bile sokmadılar. İnanmıyorlarsa gelsinler evimin durumunu bir görsünler. "Yönetim kurulu böyle karar aldı" diyorlar. Şimdi de birkaç büyük makamaçıkacağım. Tek umudum sizsiniz. Her yıl beni bu mağdur duruma düşürüp ağlatıyorlar. Benim gibi birkaç arkadaşım daha vardır. ama ben şikayetimin yazılmasını istiyorum. köşenizde yazarsanız belki bizim durumumuzla ilgilenen çıkar."

Güzelyurt'tan Sevinç Yazıcıoğlu. (19 Ocak 1997 Kıbrıs , Vatandaş Şikayet Ediyor).

suçlanmıştır. "Grev yapıyorlar - yüksek ücret alıyorlar v.s" denmekteydi. Bu suçlamaların büyük çoğunluğu da üretici örgütlerinden gelmekteydi. Fakat 1996-1997 sezonunda kılını kıpırdatmayan işçilere rağmen, yine üreticiler perişan edilmiştir.

Sonuç olarak Menar Grevi ve sonuçları, diğer çalışan örgütlerine ve halka ders

AMERİKAN ŞİRKETİ ARKASINDA ÇEVRE FELAKETİ BIRAKTI.

(K.S.G Özel:)

1916-1974 yılları arasında Lefke yöresinde maden işleten A.B.D'li şirket C.M.C., giderken arkasında bir çevre felaketi bıraktı.

Maden ocakları, maden işletme tesisleri çevre için ciddi tehlike oluşturuyor.

C.M.C'nin bıraktığı ocakların üzerine T.C. köy işleri Bakanlığı baraj inşasına girişirken bölge sakinlerinin uyarısına kulak asmadı. Çünkü onlar için "minimum harcama" daha önemliydi. Barajın maden havzasına inşaa edilmesi, sorun üzerine sorun ekledi. Sulama ve içme suyu için inşaa edilen bu barajın suları, yapılan araştırmalarda bu amaçlara hizmet etmediği ortaya çıktı.

Bu olumsuz gelişmelere karşı bölge halkı tedirgin olmuştur. Bu amaçla Lefke Çevre ve Tanıtma Derneği kurulmuştur. ilgili Demek çevreye karşı duyarlı hareket ederek, yetkili ve sorunluların dikkatini çekmeye çalışmaktadır.

Bu çevre katliamına halkın ilgisi arttıkça, konuyla ilgili bilimsel çalışmalar, tahliller de artmıştır. Araştırma ve tahlil sonuçları ortaya bir gerçeği çıkarmıştır ki, Lefke yöresinde toprak, yeraltı suları ve deniz ciddi şekilde kirlenmiştir. Bu kirlilik doğayı mahvederken insan sağlığını ciddi olarak tehdit etmektedir.

Konu ile araştırmalar gerek yurt içinde, gerekse yurt dışında yapılmış ve de ürkütücü sonuçlar ortaya çıkmıştır.

Kuzey Kıbrıs II. Su Kongresine Doç. Dr. Hüseyin Gökçekuş'un sunduğu rapor tehlikeyi ortaya koymaktadır. "Yağmur suları, beslenme alanında yer alan Cu-Fe (Bakır-Demir) Sülfid mineralleri ve havadaki oksijeni kullanarak reaksiyona girmektedir. Göletin rezerv alanında meydana gelen asit drenajı neticesinde kirlenme hergün biraz daha artmaktadır." (Rapordan)

yine Lefke yöresine içme suyu sağlayan kuyulardan 11 no'lu kuyunun analiz sonuçları dikkat çekicidir. "Göletin suyla dolu rezerv alanından, sadece 8-10 m. gibi bir uzaklıktan alınan bu su numunesinin 408.0 ppm demir (Fe), 50.90 ppm bakır (Cu) içermesinin

yanısıra PH değeri de 2.42. Bu değerleri taşıyan su örneği içme suyu amaçlı olarak kullanılamayacağı gibi tarımsal açıdan da kullanılması da sakıncalıdır." (Rapordan)

Yine ilgili raorda vurgulanan diğer bir nokta da bölgede maden artıkları olarak asbestosun varlığıdır. İnsan sağlığı için tehlikeli olan asbestos ile ilgili raorda şu saptamalar yapılmıştır.

"Asbestosa maruz kalma, maden işçileri tarafından doğrudan olmakta buna karşın

Sağlık Örgütü verileri ile mukayese ettik.

1. ALÜMİNYUMUN (Al) ZARARLARI.
İnsan vücudu Alüminyuma olan ihtiyacının %5'ini içme suyundan karşılar. İnsan vücudu için kabul edilebilir miktar 0.2 mg/L'dir. Bunun üzerine çıkıldığında son yapılan araştırmalara göre Alüminyumun fazlalığı ALZHEİMER ve beyinle ilgili hastalıklara sebep olduğu anlaşılmıştır.

Özellikle bu tip hastalıkların içme suyundan geldiği kanıtlanmıştır. Lefke içme

mg'dır.

Magnezyum 0.1 mg/L'de suyun tadını değişime uğrattırıyor. Demir tadına benzeyen bir tad oluşumuna sebep olur. En az toksit maddelerinden olmasına rağmen insan vücudunda su kaybına, hazımsızlığa ve cakharsis diye bilinen bir hastalığa yol açtığı biliniyor.

Çeşitli kuruluşların yaptığı analiz sonuçlarına göre doğada ve içme, kullanma sularında kirlilik ve tehlikenin olduğu saptanmıştır.

Lefke yöresindeki bu tehlikeden birinci derecede sorumlu ABD emperyalizminin CMC şirkettir. Aynı derecede sorumlu ise hiçbir önlem almadan maden bölgesine baraj yapan TC Köy İşleri'dir.

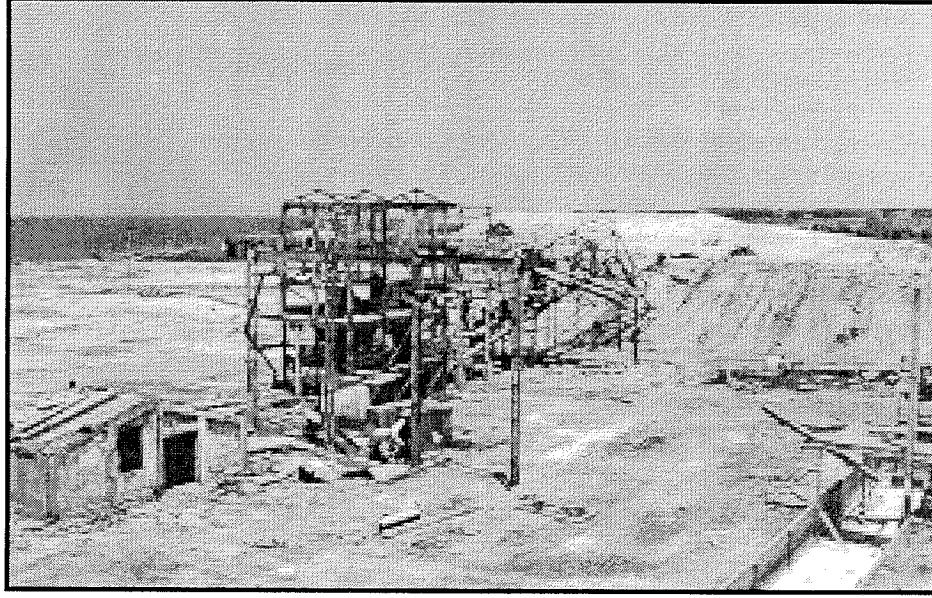
Lefke Belediyesi'nin konunun üzerine gitmekteki "ürkekliği" bölge halkı tarafından tepki ile karşılanmaktadır.

Son olarak 17.01.1997 tarihinde Lefke Belediyesi'nin, sivil toplum kuruluşlarının katıldığı konu ile ilgili bir toplantı yapılmıştır. Bu toplantı sonucu bazı ciddi iddialar ortaya atılmaktadır. Bu iddialarda CMC'nin geriye bıraktığı mal varlığı 30 Milyon Dolar, geriye bıraktığı çevre kirliliğinin temizlenme maliyeti ise 1 Milyar Dolar. Ülkemiz yetkililerinin, CMC şirketine yaptığı "gel mallarına sahip çık" çağrısına ilgili şirket yasal süre içerisinde cevap vermemiştir. Bu nedenle CMC malları Kuzey Kıbrıs yönetimine kalmış sayılmaktadır.

T.C. - K.K.T.C çevre protokolü gereği de CMC sorunu T.C'ye havale edilmiştir.

Eğer bu iddialar doğru ise T.C 1 Milyar Dolarlık çevre temizliği sorununun altına mı girmiştir? Yoksa CMC'nin 30 Milyon Dolarlık mal varlığının üstüne mi oturmuştur? Yetkililerin bu konudaki iddialara ne cevap vereceği merak konusudur.

Emperyalizmin kar amaçlı yağmaları dünyanın her yanında olduğu gibi ülkemizde de gün ışığına çıkmıştır. Emperyalist tehlike ve talanın özü işte ortada.

başta rüzgar ve yüzeysel akışa geçen sular sayesinde çok uzaklara kadar taşınabilmekte ve doğal olarak çok geniş bir alan etkilemektedir. Sayılan bu olumsuzluklar karşısında üç çeşit hastalık ortaya çıkmaktadır.

1. Akciğer kanseri, 2. Mesothelioma, 3. Asbestosis.

Lefke Çevre ve Tanıtma Derneği de K.K.T.C devlet laboratuvar analiz sonuçları ile ilgili ciddi bir çalışma yapmıştır.

Aşağıda bu çalışmayı veriyoruz.

Tahlil sonuçlarını 1995 yılına ait Dünya

suyu kuyusunda ise limit 4100 mg/L'dir. Yani $4100/0.2 = 20.500$ kat.

2. BAKIRIN (Cu) ZARARLARI:

Normal içme suyunda oran 1-2 mg'ı geçmez. Gündelik insan ihtiyacı 1-3 mg'ı geçmez. Çocuklarda vücut bakırı çabuk işleyemez. Limitlerin üzerine çıktığı zaman akut gastrid ve karaciğerde siroz gibi hastalıklara sebep olur.

3. MANGAN (Mn) VE MAGNEZYUMUN (Mg) ZARARLARI.

Mangan için kabu edilebilir miktar 30-50 mg'dır. Lefke içme suyunda ise bu miktar 268

SOYTARILIĞIN ADI POP MÜZİK DOKTORUM NERDEEEEE!.....

Hamza İrkad

Çıldıırabilir insan. Ya da sağırlaşabilir artık. özellikle radyolardan, şarkı sözü adı altında hergün üretilen saçmalıkları dinledikçe... Ortalık o kadar anlamsız şeylerle doldu ki!..

Bir anlamda bu gün yeni bir durum var. Türk pop müziğinin patlaması filan deniliyor, doğrudur. Beynimizdeki patlamalar bir yana gerçekten müzik piyasasında da bir "patlama" var.

60'lı yıllardan çok farklı, 70'lerde...

Türkiye'de pop müzik (her konuda olduğu gibi) "montaj sanayii" biçiminde başlamıştı. Özellikle Fecri Ebcioğlu gibilerin en popüler yabancı müzik üzerine söz yazdığı bir dönem yaşandı. "Her yerde kar var" gibi türkçesi bozuk ama kulağa hoş gelen örnekler bu dönemden kalmadı.

Daha sonra belki bir ölçüde olumlu sayılabilecek "içe dönüş" yılları geliyordu. "ANADOLU POP" adı altına sığınan Moğollar, Haramiler, Rana-Selçuk Alagöz Kardeşler, Apaslar, Dadaşlar hep aynı sürece denk düşerler. Ve özellikle Moğollar, Modern Folk Üçlüsü, Esin Avar, Hümeysa, Fikret Kızıllok'la isimlendirilecek bir kol 70'lerde hatırı sayılır özgün çalışmalar yapabilmişlerdi. Arabeske açılan kapıda ise Erkin Koray ve Orhan Gencebay duruyordu. Yine de bir gariplik vardı ama. Anadolu motiflerini de kullansa pop müzik gurupları yeterince genişleyemiyor, yine de şehirlerin yeni gençlik kuşağının ancak bir bölümünü etkiliyordu. Bütün bunların üstüne çarpık

kentleşme, yoğun işsizlik ve bir dizi başka şey bindiğinde artık anadolu pop oluyor ve arabesk'e geniş bir alan açılıyordu.

Uzun süre Arabeskin tartışmasız egemenliği yaşandı. Timur Selçuklar, Barışlar, Ajda'lar hep vardı ama arabesk kalın bir örtüyle her yanı örtüyordu. Kentlere yığılan, eski kültüründen koptuğu halde kentlerin kültürüyle de bütünleşemeyen milyonlarca insanın yaşam tarzı olan arabesk sonunda kendisine kocaman bir endüstri yarattı. Çok tatlı bir karlılık vardı ve özellikle yeraltı dünyasının para kaynakları bu alana aktı. Durmadan yeni "star"lar keşfedildi ve sonunda "çocuk şarkıcılar" rezaletine dek varan süreç yaşandı.

YENİDEN DÖNÜŞ VE TÜKENİŞİN BAŞLANGICI

Sonra yeniden pop'a döndük! Arabesk yine yolunda yürüdü, ama bu kez "türk popunun altın dönemi" denilen şey başladı.

Arada ne oldu?

Neler olmadı ki!... Söyle bir bakın çevrenize, göreceksiniz....

Önce hep birlikte "kurtarıldık..." Sonra "kurtarıcılar"dan kurtulamadık... Sonra çağ filan atladık... Sonuçta da toplum olarak iyice hafifledik.... Beynimiz iyice hafifledi, gözlerimizin açısı biraz daraldı, duyularımızın bazıları gereksiz hale getirildi... Ve bu arada kulağımız da, hafifledi, fazla seçici olmayı bir kenara bıraktı...

İşte pop müzik dünyasının uyanıkları da bunu farkettiler: Hafifleme! Başarı ve

kazancın yolunu bulmuşlardı. Kural şuydu: Her şeyi hafiflet! Her şeyi anlamsızlaştı! Müziği bir yana bırak ve yeni starlar keşfet.

Onno Tunç açıkca itiraf ediyordu yapılan her şeyi: "Aslında ben yaptığım olayları abartmıyorum. Alt tarafı üç dakika içerisinde tüketilen ticari bir olay bu. Kesinlikle sanat eseri değil, altını çizmekte yarar var. Popüler olanı, çabuk tüketileni yapıyoruz."

İşte bu kadar! Yapılan buydu ve ilaç bulunmuştu. Arabeskin günümüzdeki sözde yenilgisinin sebebi de buydu. Hafif müzik öylesine "hafifletildi" ve öylesine arabeskleştirildi ki, eski türden köylü-kentli karışımı arabeske yer kalmadı, onlar bile yeni dalgayı farkettiler ve pop parçalarına el atmaya başladılar. Pop müzik söz saçmalığında arabeski öylesine ikiye katladı ki, önce yıllık arabesk söz yazarları sapıtı kaldı.

SABUN KÖPÜĞÜ GİBİ

Yeni keşfedilen şeyin en büyük özelliği saçma sapan sözlerdi. Korkunç bir düşüş yaşandı. Onno Tunç, Aysel Gürel, Sezen ekolü "olumlu dünya/olumlu insan/Ha alim olsun/ha zalim olsun" şarkısı örneğin. Türkçenin katledilmesi bir yana, ne söylendiği de anlaşılmıyor. Zalim olmakla alim olmak arasında fark yok mu? Aristo ile Hitler şu ölümlü dünyanın sıradan yaratıkları mı?

Ya da "şov yapma, şov yapma" şarkısının sonunda Nilüfer ne demek istiyor? "sorun çok/yorum yok" ne biçim bir laftır? sorun çöksa yorum niye yok ve bu sözlerin şarkının bütünündeki söylenenlerle ne alakası var,

bunu yalnızca Aysel Gürel gibileri biliyor. Ve başkaları... Abone, vs, vs... sokak sözlerinin hiç alakasız şekilde "ortada kuyu var yandan geç", "Hadi yine iyisin" gibi şuraya buraya sokuşturulması... Örnekler çok ama sonuçta hepsi aynı. Nereden bakarsanız bakın ipe sapa gelmez sözlerin sırf kafiye kaygısıyla sıralandığı sabun köpüğü gibi hafif ticari olaylar. Üstelik, ritimler de artık pek değişmiyor. Elbette, bütün bunlar biraz da cinsel teşhirle süslenmeli. Piyasa bunu gerektiriyor ve küçük Madonnacık kopyaları tutuyor. Ama yalnızca kopya olabiliyorlar, çünkü Madonna'nın cinsel çılgınlıkları Türkiye piyasasında pek geçerli değil. O kadar büyük çılgınlıklar ne ticari kaygılara uyuyor, ne de kültürel yapıya...

Sabun köpüğü popun en belirgin bir başka özelliği de sabun köpüğü starlar üretmesidir. "Gençlere fırsat tanınması" olarak gösterilmek istenen bu durum gerçekte ticari piyasanın sürekli yeni yüzler talep etmesi ile ilgilidir. Piyasa durmadan yeni mallar istiyor ve durmadan yeniler gelip gidiyor. Popun emektarları olan Özdemir Erdoğan, Alpay, Fikret Kızıllok, Bülent Ortaçgil gibi isimler kaya gibi yerinde dururken ortalıkta bir "sıradan şarkıcılar" resmi geçidi yaşanıyor...

RAP VE ÜÇÜNCÜ SINIF SOYTARILIKLAR

Son yılların modası olan Rap ise ayrı bir hikaye... Batıda Rap müziğin uzunca bir hikayesi var. Amerikan sokak çocukları bir süredir Rap'ı "Müzik" olarak kabul ettirebilmek için mücadele ettiler ve sonunda

(Devamı Sayfa 6'da)

GÜNEY KOREDE SÖMÜRÜ KATMERLEŞİYOR İŞÇİLER AYAKTA

26 Aralık Perşembe günü Güney Kore'de sermaye iktidarı, işçi ve sendikalara saldırı ilanı olan Yeni iş yasasını muhalefet parti mensuplarının bulunmadığı sırada al-elece parlamentodan geçirdi.

Bu yeni saldırı yasalarına karşı aynı gün Otomotiv Sektörü - Hyundai, Kia gibi- otomobil fabrikaları başta olmak üzere yaklaşık 150 bin işçinin başlattığı grevler, Kore sendikalar konfederasyonunun çağrısıyla genel greve dönüştü.

Kore sendikalar konfederasyonunun ardından 1 milyon 200 bin üyesi olan Kore sendikalar Federasyonu da bir sonraki gün için grev çağrısı yapmak zorunda kaldı.

Yeni Yasalar OECD'ye Üyeliğin Faturası Mı?

12 Aralık OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) üyeliği ardından patronlar lehine yeniden düzenlenen iş yasalarıyla ülkeye yatırımları cazip hale getirirken, düşen kar oranlarını artırmayı da garantiye alıyor.

Yeni yasalar patronların işçi çıkarmasını kolaylaştırırken, dışarıdan taşeron işçi getirme hakkını veriyor, ayrıca patronlara 56 saatlik bir hafta içinde, esnek iş planlama olanağını sağlıyor. Yeni yasanın temel hedeflerinden biri de ülkenin ikinci büyük konfederasyonu olan Kore sendikalar konfederasyonudur. Yeni yasa ile yaklaşık 500 bin üyesi olan Kore sendikalar konfederasyonunun yasallaşma tarihi 1997'den 2000'e erteleniyor.

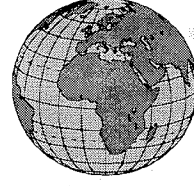
KORE'Lİ İŞÇİLER GREVE DEVAM DEDİ.

Yılbaşı dolayısı ile ara verilen eylem ve grevlere 3 Ocak'tan itibaren tekrardan başlandı. Güney Kore hükümeti, grevi yasa dışı ilan ederek işçi sınıfı çıkarlarından yana tavır alan sendikacılar hakkında tutuklama kararı çıkarttı.

Yaklaşık bir aydır hertürlü saldırıya karşı kararlı bir mücadele veren işçilere tüm Güney Kore emekçileri ve üniversite öğrencileri grev ve eylemlerle

(Devamı Sayfa 11'de)

KISA-KISA

BULGARİSTAN KAYNIYOR

Emperyalizmin pençesinde inleyen Bulgar ekonomisi, iflas noktasına geldi.İMF ve Dünya Bankası reçetelerini uygulayan Bulgaristan dış ve iç borç batağına saplandı.Halen iktidarda olan sözde sosyalist BSP, Bulgar Halkı'nı ve Ekonomisini mahfetti.

BSP'nin Rusya yanlısı tavrını eleştiren Emperyalist Batı, Bulgar Muhalefetini BSP'ye karşı ayaklandırdı.Sorunlardan bunalan yığınlar, gösteriler ve birdizi eylemlerle iktidarı protesto ediyor.Demokratik Güçler Birliği adı altında birleşen muhalefet "parlamentoyu kuşatma" eylemlerini artırıyor.İşin gerçeği BSP kadar Demokratik Güçler Birliği'nin önderliği de emperyalistlerin uşaklığını yapmaktadır.

Bulgar Halkı Dimitrof önderliğinde faşizme ve kapitalizme karşı verilen şanlı direnişi er geç yeniden kavrayıp kurtuluşu sınıfsal kavgada bulacaktır.

FRANSA AFRİKA'DA EMPERYALİST ÇIKARLARININ PEŞİNDE

Fransız Emperyalistleri Afrika'daki sömürgelerini elde tutmak için büyük çaba içindedir.Göstemelik bağımsızlığına kavuşan Afrika ülkelerinden Zaire ve Orta Afrika Cumhuriyetinde en gerici, faşist rejimleri Fransa desteklemektedir.Zaire'de faşist Mobutu yönetimine karşı direnen güçlere karşı, Fransa Mobutu Rejimini ayakta tutmak için bu ülkeye asker göndermiştir.Zaire'deki açlığa, içsavaşa seyirci kalan Fransa, kendi uşağı Mobutu Rejimi için " her fedakarlığa " katlanmaktadır.

Yine Ocak Ayı içerisinde Orta Afrika Cumhuriyetindeki " istikrarı " korumak için başkent Bangui'ye asker ve silah gönderen Fransa, bu ülkenin içişlerinde tek söz sahibidir.Afrika'nın en yoksul ülkelerindeki gerici, faşist rejimleri destekleyen Fransa , AB içinde " insan hakları şampiyonluğu " yapmaktadır.Bu ikiyezül çift standardı ergeç görmek isteyenler görecektir.

YUGOSLAVYA'DA 2. PERDE

Emperyalistlerin planlı müdahalesi sonucu uzun bir içsavaş yaşayan Yugoslavya büyük oranda parçalanmış ve etnik olarak bölünmüştü.Batılı Emperyalistlerin planı doğrultusunda Slovenya, Hırvatistan, Bosna-Hersek Yugoslavya'dan ayrılarak " bağımsız ülke " oldular.İçsavaşa Rusya'nın desteklediği Sırbistan ırkçı bir siyasetle Balkanların en gerici rejimi konumuna girdi.

Miloseviç yönetimine karşı Batılı Emperyalistlerin desteklediği " muhalefet " yerel seçimlerde büyük bir güç elde etti.İktidarı sarsılan Miloseviç Rejimi seçim sonuçlarını iptal etti.Buna karşı çıkan halk gösterilere başladı.Uzun süren gösteriler sonucu Miloseviç seçim sonuçlarının birçoğunu kabul etti.Rejimi köşeye kısıran Batı, muhalefet güçlerini cesaretlendirerek eylemlerin sürmesini sağladı.

Balkanların etnik yapısını kullanan Batılı ve Rus Emperyalistleri Halkları birbirine boğazlatarak emellerine ulaşmaktadırlar.Çare emekçilerin kardeşliği ve ortak cepheidir.

TÜRKİYE: İŞÇİ SINIFI MEYDANLARDAYDI

5 Ocak 1997 tarihinde yüzbinlerce emekçi Ankara'da Kızılay Meydanını doldurdu.Türk-İş'in başı çektiği mitinge DİSK'e ve Türk-Metal Sen'e bağlı işçiler katıldı.Mitingi destekleyen birçok demokratik kitle örgütü ve Parti de mitingde yerini aldı.Ülkede yaşanan ağır ekonomik kriz ve Susurlukla birlikte "ortaya çıkan " süreci protesto eden işçi sınıfı 5 Ocakta Ankara'yı fethetti.Suçluluk telaşına düşen devlet provakasyonlarla işçi sınıfının eylemini terörize etmeye çalıştı.Oysa Türkiye Halkı gerçek teröristlerin kimler olduğunu anladı.

TC Devleti Susurlukla "ortaya çıkan " pisliği örteceğim derken ,halkın önüne yeni pislikler çıkmaktadır.Bilinen bir gerçek vardır. O da TC Kontrgerillasının yıllardır işçi sınıfına ve onun önderlerine karşı kullanıldığı gerçeğidir.

5 Ocak eylemlerinde işçi sınıfına önderlik etmek isteyen Türk-İş, DİSK ve Türk-Metal Sen'in gerçekte kime hizmet ettiğini Türkiye İşçi Sınıfı ergeç kavrayacaktır.Geçtiğimiz yıl Kıbrıs'ta yaşanan grevlerde (Menar Grevinde) Türk-Metal Sen'in grev kırıcılığını bizzat kurduğu sarı sendikalar eliyle yaptığı unutulmadı.

LONDRA MEKTUBU

S. Akça

NASIL BİR
CEPHE

Değişik grup ve sınıflar, amaçlarına ulaşmak için değişik ittifaklara girerler. 18. ve 19. yüzyılda burjuvazi, proletarya ve köylülükle demokrasi cephesini kurarak dönemin feodal gericiğine karşı savaşım vererek zafer kazandı. 20. yüzyılın başında ise proletarya, yoksul köylülükle ittifak kurarak Rusya'da burjuvaziyi devirdi. Fakat ittifaklar sadece feodalizme veya sadece kapitalizme karşı kurulmaz. Örneğin, İkinci Dünya Savaşı öncesinde ve sırasında kurulan Anti-Faşist Cephe o gün en acil olan faşizme karşı savaşımı amaçlıyordu ve faşizme karşı olan bütün sınıf ve tabakaları içeriyordu.

Demek ki...

Demek ki toplumlarda ilerici cephe, gerici sınıf ve cepheleere karşı savaşım vermek ve zafer kazanmak için amacıyla kurulan ve değişik sınıf ve tabakaları içine alan bir örgütlenme biçimidir. Bu yapı, o dönemin sınıf düşmanlarına karşı ilerici sınıfların çıkarlarını savunur. Bu cephede yer alan her sınıf, elbette, başarılı mücadeleden sonra kendi sınıf amaçları doğrultusunda ilerlemeyi hedefler ve bu amaç doğrultusunda çalışmalarını çok önceden başlatır.

Kıbrıs'ta da, ilerici sınıflar, kendi çıkarları doğrultusunda cephe kurmaya girmelidir. Bu cephe, Kıbrıs'ta kalıcı bir çözümü hayata geçirmeyi hedeflemelidir. Bugün Kıbrıs'ta kalıcı bir çözüme engel en büyük etkenler nelerdir? Birincisi, Yunan ve Türk milliyetçiliğinin adada yaşayanlar arasında körüklenmesi; ikincisi ise emperyalizmin gerek askeri gerekse Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türkler arasındaki uzantıları ile adayı ateş çemberi içinde tutmaları...

Kıbrıslı Türklerin kimliklerinin yok olması vs. olguları ise yukarıda belirtilen iki etkenden kaynaklanmaktadır.

Böyle bir durumda "ne yapmalı?" sorusunu herkes uzun zamandan beri sormaktadır. Bu soruya en doğru cevap "Anti-Emperyalist cephe oluşturmaktır".

Kıbrıs'ta oluşturulacak bir anti-emperyalist cephe, yukarıda belirtilen etkenlere karşı olan tüm sınıf ve tabakaları içine almalı ve etkin bir şekilde Yunan ve Türk şövenizmi ile emperyalizme (ve onun adadaki uzantılarına) karşı savaşım vermelidir. Böyle bir cephenin yokluğu Kıbrıs'ı bu noktaya getirdi.

Tam da bu noktada dürüst davranmak gerekir.

İşçi sınıfı dürüst bir şekilde uzun dönemli amacını açıklar: Kıbrıs'ta sosyalizmi kurmak ve bu amaç uğruna savaşım vermek...

Ya diğer sınıf ve tabakalar?

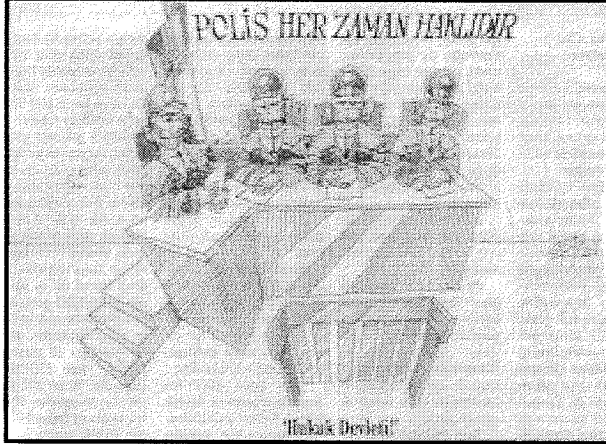
Ya siz Sayın Durduran?

Sizin uzun dönemli amacınız ne? Dürüstçe bize açıklar mısınız? Eğer YKP "Kıbrıslı Türk Toplumunun adasında yaşama şansını korumasını" hedefliyorsa o zaman anti-emperyalist cephe için diyaloga girmesi gerekmez mi? Biz sosyalistler, adada şövenizme ve emperyalist entrikalara karşı savaşırken aynı zamanda Kıbrıslı Türklerin kimliklerini doğal olarak koruyor ve onların doğal gelişmesini savunuyoruz. Sosyalistler, eğer YKP'yi eleştiriyorsa bunu anti-emperyalist temelde yapıyorlar. Evet Sayın Durduran, dürüstçe söyleyin: Anti-emperyalist cephede var mısınız, yok musunuz?

Sosyalistler, kısa dönemli amaçlar doğrultusunda savaşım verirken uzun dönemli amaçlarını unutmazlar. Sosyalistler, birleşik cephenin değişik sınıflardan oluştuğunu iyi bildikleri halde bu cephede etkin rol alırlar, fakat kendi sınıf cephesini güçlendirmeyi aksatmazlar. Birleşik cephenin başarılı ve etkili olabilmesi, en ileri sınıf cephesinin her yönüyle sağlam ve etkin olmasına bağlıdır.

O zaman...

O zaman, en ilerici sınıf kendi sınıf cephesi için çalışmalarını ikinci plana itmemeli, tam tersine, gelişmekte olan sınıf mücadelesinin her dönemecine hazır girmeli ve sınıf siyasetini doğru ilkeler temelinde hayata geçirmelidir. Bu durum, birleşik cephe için gayret gösteren sosyalistlere ÇİFTE görev yüklemektedir. Hem kendi SINIF cephesi için, hem de birleşik cephe için savaşım verme...

TC'DE
ADALET İŞTE
BU KADAR.

Manisa'da duvara yazı yazdıkları iddiası ile 10 liseli genç 76 yıl toplam hapse mahkum oldu. Bu gençlere işkence yapan polisler hala mahkemeye çıkartılmadı. 17 yaşındaki Erdal Eren'i idam eden faşist Evren Cuntası'nın artıkları liseli gençleri hapse atabilmektedir.

Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin Göktepe'yi döverek öldüren polisler bir yıldır mahkemeye çıkartılmadı. Suçüstü yakalanan faşist çete artıkları hala ortada dolaşıyorlar.

Diyarbakır cezaevinde planlı saldırıyla katledilen siyasi tutuklularla ilgili hiç bir gelişme yok.

Gazi Direnişinde katledilen onlarca insanın katili polisler ellerini kollarını sallayıp geziyorlar.

Bu cinayetlerin taşeronu polislerin kim olduğu hiç önemli değildir. Çünkü bu "zavallı" polisleri ölüm makinesi yapan faşist anlayış ve örgütü Kontrgerilla ortada duruyor.

1980 öncesi Taksim katliamı, Bahçelievler katliamı ve nice yargısız infazlar faşizmin kafa yapısının bir tezahürüdür. Faşizmin ve onun devlet aygıtının süregeldiği ülkelerde "adalet, hukuk, barış" gibi kavramlar bir palavradır.

Işık Yurtcu gibi düşünürler hapisnede çürürlerken, Oral Çelik gibi mafya-faşist tetikçiler "mahkemelerce" serbest bırakılmaktadır. Son günlerde yaşanan bu somut örnek TC "adaletinin" somut gerçeğidir.

Mini Yorum

SİZ GÖZÜNÜZDEKİ MERTEĞE BAKIN

Burjuva politikacılar ve medya gözlerindeki merteği gizlemek için yerdeki çöple uğraşırlar. Nitekim T.C. Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı Tansu Çiller kısa bir süre önce "Küçük İbo" lakaplı çocuk şarkıcının T.V.'lere çıkmasını yasaklaması Medya'da ballandıra ballandıra anlatıldı. Küçük İbo bir çocukmuş da, çocuklar bu yaşta okulda olmalıymışlar da v.s.

Tam da timsah gözyaşları buna denir. Çünkü 65 milyonluk T.C.'de yüzbinlerce çocuk okul yüzü görmezken, yoksulluk sınırında yaşarken devletin Küçük İbo'nun derdine düşmesi tam bir iki yüzlülük değil mi?

Ya Sn. Çiller'in "hastane denetlemelerine" ne demeli. Hastaneler çok pismiş. Kaloriferler çalışmıyormuş. Yemekler kalitesizmiş v.s. Burjuva medyası da Sn. Çiller'in ne kadar "sorumlu" bir politikacı olduğunu ilan ediyor.

Peki Sn. Çiller; acaba siz ve devletiniz bütçeden sağlığa yüzde kaç pay ayırdınız? Silaha yüzde kaç ayırdınız? Sağlığa ayırdığınız pay dünya ortalamasının neresinde?

Eğitim ve sağlığı özelleştirmek ve "politik şov" için atılan bu adımlar devletin gerçek yüzünü gizleyemiyor. Bayat kadının yüzüne sürdüğü makyajın aktığı gibi bu "makyaj" da suratlardan sürüldüğü anda akıyor.

PARA KÂR ÇARKLARININ KİRİDİR
KIRLI ELLERİNİZİ KIBRIS'TAN ÇEKİN

Susurluk kazasını sözde araştırmak amacı ile oluşturulan soruşturma komisyonunda ifade veren MİT muhabiri Ahmet Altıntaş bir yıl kadar önce ortadan kaybolan Tanık Ümit isimli Mit Ajansı olan işadamlarının da ortak olduğu Kuzey Kıbrıs'taki bir bankanın 4.5 milyon dolar tutarındaki kara parayı akladığını söyledi. Para Orta Asya'dan gelmiş.

Yıllardır ardarda ne iş yaptıkları herkesçe malum bir takım off-shore banka ve şirketlerin böylesine, inkarı güç bir şekilde işlevlerinin açıklanışı düzenin içinde bulunduğu batağın bir başka göstergesidir.

Egemen kliklerin kendi aralarında paylaşmadıkları uyuşturucu, fuhuş başta olmak üzere pislige ve ahlaksızlığa dayalı kar odaklarının büyüklüğü birbirlerini ihbar ettirecek kadar muazzam bir büyüklüktedir.

Görünen o ki, ülkemiz kapitalist sistemin ürettiği her türlü pislğin yılanıp aklanmasına çalışıldığı bir suya dönmüştür. Kiri pası ada halkına, tatlı karı ise egemen sınıfların çeşitli kliklerine akmaktadır.

Ada genelindeki yetkisiz yetkililerin zaten durumdan haberdar olduğunun bilincinde olarak, ülkemize ve kendi geleceğimize sahip çıkmanın zorunluluğunu, kaçınılmazlığını Karpazdaki Ali dayıdan, öğretmen Memiş Hoca'ya kadar herkes görebiliyor.

Kıbrıs kimsenin çöplüğü olmaya devam edemez. Kirli ellerinizi Kıbrıs'tan çekin.

Pop Müzik ... (4. sayfadan devam)

listelere girmeyi başardılar. Gerçekte rap müziğin Türkiye'deki gibi kulak tırmalayan soyarıklıkla da pek ilgisi yoktur. Rap, Batıda ve özellikle Amerika'da çok sert, saldırgan, siyasi yöneticilerden tanrıya dek herkesi kalaylayan küfürbaz bir tarz ile tanınır. Çoğunlukla isyankar, serseri bir havası vardır.

Türkiye'deki kopyalarla karşılaştırmak çok kolay: Örneğin önceki yılların gözde parçalarından biri "Hello Afrca/Hello Mandela" diye başlayıp ırkçılığa saldıran, Mandella'ya destek sunan sözlerle devam eder. Türkiye'deki rezalet uyarlamasını ise sanırım anımsarsınız: "Alo Malatya/Ne var Ne yok orada..." ve ardından gelen bir yığın anlamsız laflar. Ve sonra yarım argo... Batıdaki örneklerin aksine toplumsal sorunlara dokunmayan, birazcık TV reklamlarını dalgaya alan ipe sapa gelmez söz yığınları...

KULAK (VE RUH) SAĞLIĞIMIZ İÇİN ...

Elbette "sabun köpüğü pop" da diğer modalart gibi arkasında belki bir/iki tutulan melodi bırakıp gidecektir. Ama bu arada olan beynimize ve kulaklarımıza oluyor. Müzik piyasasının şirketleri kasalarını doldururlarken, bizim kafamız bir yığın gürültüyle doluyor. Bir orkestra şefinin TV'de söylediği gibi "sağırlaşma" gibi çok ciddi bir tehlike de var. Hem kulak olarak hem beyin olarak...

Kaliteli örneklerle kimsenin birşey dediği yok. Herhangi bir müzik türüne karşı önyargılı da olmamak gerekir. Ama hangi türde olursa olsun, iyiyi, güzeli, kaliteliyi istemek de "herhalde" hakkımızdır. Ve bunu istemekle kalmayıp kulağımızın ağırlığını iyiden yana koymalı, müzik şirketlerini kasalarındaki milyarları çoğaltmamalıyız.

ABONE OLMAK İÇİN

İsim,
Soyisim:
Adres:
Yıllık Abone Tutarı:
K.K.T.C: 1,200,000 TL. - T.C: 1,300,000 TL. U.K: £10.

Banka Hesabı:
Kıbrıs Türk Öğretmenler
Kooperatif Tasarruf Bankası
Hesap No: C 03413 - Güzelyurt
Not:
Banka makbuzu ile bu kuponu
yandaki adrese gönderiniz.

Adres:
Bekiroğlu İşhanı No.
10 Müftü Ziyai Sok. Lefkoşa
Mersin 10 Türkiye
Merkez Tel: 228 2293
Tel-Fax: 0 (392) 714 4597

MUHAREBE OLARAK GREV
A. S. LOSOVSKY**SENDİKALAR ÜZERİNE -1-****İKTİSADİ MÜCADELELERİN
DENEYİMLERİ,
ÖĞRETİLERİ VE GÖREVLERİ:**

Kızıl Sendikalar Enternasyonalî'nin IV. Kongresinden bu yana, Almanya, Polonya, Fransa, Yunanistan vb. ülkelerde meydana gelen ve yüzbinlerce işçiyi kapsayan büyük iktisadi çalışmalar ve mücadeleler, Kongreden çıkan iktisadi ve politik çözümlemenin ve Kongre tarafından hazırlanan grev taktiği ve stratejisinin doğruluğunun tamamıyla ve kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde onaylanmasıdır.

Bu grev mücadeleleri ve lokavtlar, başından itibaren ve bazı durumlarda da gelişme süreçleri içinde, birincisi, kitlesel bir karaktere sahiptiler ve politik bir damga taşıyorlardı. İkincisi, kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde, işçiler tarafından girişilen saldırı ve karşı-saldırı unsurlarını taşıyorlardı.

Sermayenin artan rasyonalizasyon çabaları ve saldırıları ve işçi kitlelerinin gelişen eylemliliği ile bağıntı içinde, emek ile sermaye arasındaki politik ve iktisadi çatışmaların yükselen bir dalgasının başlangıcında bulunduğumuza ve yalnızca gerçek devrimci bir önderliğin bu mücadelede zafer kazanmaya yardımcı olabildiğine kuşku yoktur. Bu durum, Kızıl Sendikalar Enternasyonalî yandaşlarını, mücadelenin önderliğini reformist hainlerin elinden almak ve iktisadi mücadelelere bizzat önderlik etmek için herşeyi yapmakla yükümlü kılmaktadır.

Devrimci sendikaların ve Kızıl Sendikalar Enternasyonalî yandaşlarının reformist birlikler içinde üstesinden gelmek zorunda oldukları sayısız büyük ve karmaşık soruluklar arasında kuşkusuz en ciddi olanları, reformistlerin saflarımızdaki en kararsız unsurları etkilemesi sonucu ortaya çıkan oportünist sapmalar ve eğilimlerdir. Bu oportünist sapmalar ve eğilimler şunlardır: Sendikal legalizm (tüzüksel kaideleri çiğnemekten duyulan korku, reformist sendika bürokrasisinin emirlerine uyma vs.); kitlelerin gerisinde kalma, onların mücadele yeteneğini olduğundan az değerlendirme, iktisadi ve politik mücadeleler arasındaki bağıntıyı yeterince kavramama. Büyük iktisadi mücadeleler sırasında bu oportünist hatalar oldukça çarpıcı bir şekilde günışığına çıktı. IV. Kongrenin saptadığı devrimci taktiği pratiğe geçirebilmek için, bu mücadeleler büyük bir kuvvet birikimi, dayanıklılık, esneklik ve anlayış gerektirmektedir. Saflarımızdaki bütün sapmalar ve yalpalamalar, önümüzdeki en kısa dönemde kararlılıkla ve enerjik bir şekilde aşılmalıdır.

Devrimci sendikaların ve sendika muhalefetinin çalışmalarındaki en büyük zaaflarından biri, mücadele deneyimlerinin yeterince incelenmemesidir. Son aylardaki de dahil olmak üzere grev dalgası, gelecek mücadelelerde değerlendirilmesi gereken zengin bir malzeme teşkil etmektedir.

Reformist sendika aygıtının sistemli bir şekilde grev kırıcılığı yaptığı koşullarda, iktisadi mücadelelerin bağımsız bir şekilde yürütülmesi mücadelesi, günden güne giderek artan bir şekilde genel bir görüntü halini almaktadır. Ama bu mücadelenin biçimleri ve yöntemleri, ülkeye göre, sözkonusu sanayinin özelliklerine göre, işçi sınıfı içindeki güçler ilişkisine göre değişmektedir. Mücadele nasıl yürütülmelidir? Mücadelelerin hazırlanması ve yürütülmesi için hangi organlar oluşturulmalıdır? Mücadele süreci içinde işverenlerin ve reformistlerin saldırıları nasıl geri püskürtülebilir? Örgütsüzler, kadınlar ve gençlik mücadeleye nasıl yaklaştırılabilir? Tüm işçi sınıfı, mücadele yürüten grupların desteklenmesine nasıl seferber edilebilir? Bütün bunlar, iktisadi mücadelelere katılan ve onlara önderlik eden herkesin önüne çıkan sorunlardır. Ve

burada Lodz, Almanya ve Fransa deneyimlerinin büyük yararı vardır; Fransa'daki mücadelelerin deneyiminden Almanya'da, Alman işçilerinin deneyimlerinden diğer ülkelerde yararlanılabilir. Devrimci sendikalar ve devrimci muhalefetler, iktisadi mücadelelerde ne yapıldığıyla ve çalışmanın nasıl yapıldığıyla çok az ilgileniyorlar. Çoğu durumda belli bir şablona göre çalışma yürütüyorlar, ya da şu ya da bu mücadele yönteminin yararlarının önceden deneyimlerle ispatlandığı durumlarda bile bizzat kendileri mücadele yöntemi yaratmaya kalkıyorlar.

Her iktisai çatışmayı ayrıntılarıyla incelemek, ortaya çıkan zorlukları saptamak ve bunların üstesinden gelmenin yolunu bulmak, her Kızıl Sendikalar Enternasyonalî yandaşının görevidir. Ortaya çıkan bütün zaaflar ve eksiklikler, önyargısız bir şekilde değerlendirilmelidir. Ancak geçmiş iktisadi mücadelelerin olumlu ve olumsuz deneyimlerinin ayrıntılı incelenmesi temelinde, kendi saflarımızın eğitilmesinde ve tüm işçi sınıfının sermaye ile emek arasındaki gelecek sınıf mücadelelerine hazırlanmasında ciddi adımlar atılabilir.

Grev için elverişli bir ortamın ve kitleler arasında mücadelecî bir ruh halinin olması koşullarında, (grev devrimci bir sendika tarafından yürütülse de) tüm işçiler tarafından seçilecek bir grev yönetiminin oluşturulması önplana çıkarılmalıdır. Bütün yönelimlerde işçiler, hem de ister örgütlü ister örgütsüz olsunlar bu seçimlere katılmalıdır.

I. Kitlelerin greve lokavta hazırlanması

Fransa, Almanya ve Polonya'daki son grevlerin deneyimleri, hazırlığın yetersiz olduğunu gösterdi. İşçilerin gafil avlanmaması için, sendikal muhalefet ve bağımsız devrimci birlikler çalışmalarını şu yönde yürütmelidirler:

1. Her üretim dalındaki devrimci birliklerin ve sendikal muhalefetin günlük çalışmasında görev, işçileri emekle sermaye arasındaki gelecek çatışmalara hazırlamaktır.

2. İşçilerin hoşnutsuzluğunun artmasının ya da işverenlerin işçilere karşı saldırgan niyetlerinin ilk işaretlerinin ortaya çıkmasıyla birlikte, sözkonusu işletmenin işçilerinin önüne, bir çatışmanın yaklaşmakta olduğu sorunu konmalıdır.

3. Ajitatif ve örgütsel ön çalışma, "Reformist önderlerden hiçbir şey beklemeyin, onlar size ihanet edecektir", "Kendi kaderinizi kendi elinize alın", "Mücadeleye hazırlanın, yoksa yenileceksiniz" sloganları altında yürütülmelidir. Bu ajitasyon sırasında, sendika bürokrasisinin son iktisadi mücadelelerdeki somut ihanet olaylarından iyice faydalanın.

4. Toplantılarda ve sözlü konuşmalarda ve etkilemeyle, partisiz, anarko-sendikalist, reformist ve hristiyan işçi çevrelerinden, sendika bürokrasisinden bağımsız kendi taktiğimiz temelinde işverenlere karşı

mücadeleye katılmaya çekilebilecek ve devrimci işçilerle birlikte mücadeleyi hazırlama ve yürütme organlarında yer almaya hazır unsurları, daha bu hazırlık aşamasında tespit etmek gerekir.

5. İşçilerin çoğunluğunun taleplere sahip çıkması, bu taleplerin tabandan bir birleşik cephenin ve eylem birliğinin temeli olabilmesi için, ekonomik talepler berrak ve kitlelerin kavrayışına uygun olmalı, o anki somut durumun sonucu olmalı ve ilgi duyan bütün işçiler tarafından tartışılmalıdır.

6. İşletme temsilcileri konferansları ve, reformistlerin etkisi altında ve sınıf işbirliğinin organları olmamaları koşuluyla, işyeri sendika temsilcileri konferansları hazırlık aşamasında büyük bir öneme sahip olabilir.

7. Devrimci birlikler ve sendika muhalefeti, bütün organların çalışmalarını, bunların sözkonusu işletmedeki işçi kitlesiyle bağı açısından sürekli olarak ve eb titiz şekilde denetlemeli ve özellikle de, kitleler içinde olup bitenlere hemen tepki göstermenin önünde ayakbağı olan bürokratism ve kitlelerden kopukluk görünümüne karşı en kararlı bir şekilde mücadele yürütmelidir.

8. Devrimci birlikler ve sendikal muhalefet, tüm ön çalışmayı mücadeleyi yönetecek mücadele organlarının tabandan oluşturulmasının zorunluluğunun sıradan işçiler tarafından anlaşılacak, onlardan gelecek ve tüm işletmelerde tartışma konusu olacak şekilde yürütmelidir.

9. Bir lokavt tehlikesi olduğunda, hangi partiye veya sendikaya üye olduklarına bakmaksızın, örgütlü ya da örgütsüz olduklarına bakmaksızın, işletmelerde tüm işçiler tarafından seçilecek tarafından lokavt'ta karşı mücadele ve işçi taleplerinin gerçekleştirilmesi için mücadele yönetimlerinin oluşturulması sloganı ilan edilmelidir.

10. Grev için elverişli bir ortamın ve kitleler arasında mücadelecî bir ruh halinin olması koşullarında, (grev devrimci bir sendika tarafından yürütülse de) tüm işçiler tarafından seçilecek bir grev yönetiminin oluşturulması önplana çıkarılmalıdır. Bütün yönelimlerde işçiler, hem de ister örgütlü ister örgütsüz olsunlar bu seçimlere katılmalıdır.

11. Aynı zamanda, grev yönetimlerinin yukardan atanmasına ve sendika bürokrasisinin çatışmada yönetimi böyle komitelere emanet etme çabalarına karşı kitleler arasında amansız bir ajitasyon ve propaganda yürütmelidir.

12. İşçi kitlelerinin mücadeleye hazırlanması, sözlü ve yazılı yolla olmalıdır. Bu konuda sendika ve parti basınına özellikle ciddi bir görev düşmektedir. Tehdit eden çatışma ile özel olarak ilgilenen bildirilerin, basın organlarının özel eklerinin, işletme gazetelerinin vb. çıkarılması arzu edilir birşeydir.

13. İktisadi mücadelelerde en tehlikeli şey, serinkanlılıkla hesaplayarak değil de duygulara kapılarak yapılan uydurmalar ve grev çağrılarıdır. Yöneticilerin yalnızca sözkonusu sanayi dalını tam bir şekilde bilmeleri yetmez, aynı zamanda kitleler içinde ne olup bittiğinden de özellikle haberdar

olmaları gerekir. Görev, müdahale etmekte geç kalmamak, kitlelerin peşinden yuvarlanmamak, kitlelerin mücadeleye hazır oluşunu kavramak, ama aynı zamanda kitleleri önceden ciddi bir şekilde hazırlamaksızın bir grev emrivakisi yapmamaktır.

14. Grev ilanı anının doğru seçimi özel bir öneme sahiptir. Burada, (anın isabetli seçimi açısından) Lodz deneyimi kesinlikle göz önünde bulundurulmalıdır. (Grev ilanı için -ÇN) uygun olmayan bir anın seçilmesi, çatışmanın kötü bir şekilde sonuçlanmasını önceden belirleyebilir. Bu nedenle, grev başlangıcı işçiler için elverişli bir ana raslatılmalıdır. Elverişli anın seçimi, ortama (iktisadi ve politik ortama), zamana ve yere, güçler ilişkisine, işverenlerin politikasına vs. bağlıdır.

15. Hazırlık aşamasında, özellikle de grev fonunun olmadığı ülkelerde ve sendikalarda, grev yapanlar ve lokavta uğrayanlar için fon sorunu ortaya atılmalıdır. İşçilerin, sendikalarının kasasındaki paranın yardımıyla işverenleri yenebileceğini ummak nasıl yanlışsa, grevcilere ve lokavta uğrayanlara yardımı ancak mücadele başladıktan sonra akıl etmek de (Fransa) o denli yanlıştır.

II. mücadele organlarının biçimleri, karakteri ve işlevleri

Tüm önçalışmanın görevi, örgütsel olarak hazırlanmış mücadelenin gerkliliğini ilgili kitlelere kavratmaktır. Bu, lokavta karşı mücadele komisyonları, grev yönetimleri ve mücadele yürütmek için özel komisyonlar fikrini kitlelere taşımamız anlamına gelir. Bir lokavt tehditi karşısında, lokavta karşı mücadele komisyonlarının seçimine ve bir grev ilanından günlerce önce grev yönetiminin seçimine geçmek gerekir.

Grev yönetiminin ya da lokavta karşı mücadele yönetiminin seçimine, lokavtın ya da grevin ilanından günlerce önce girişilmelidir. Lokavt ansızın ilan edilirse ya da grev beklenmedik bir şekilde patlarsa ve komisyonların ya da yönetimlerin seçimi zamanında yapılamazsa, grevin ya da lokavtın hemen başında işçiler daha işletmeyi terketmeden önce bir işyeri toplantısı (işletme bölümler toplantıları) yapılmalıdır; bu toplantılarda uygun bir ajitasyondan sonra bir yönetimin seçilmesi istenmeli ve bu amaçla devrimci, anarko-sendikalist, reformist, hristiyan ve partisz işçilerden oluşan önceden hazırlanmış bir liste sunulmalıdır.

Grev yönetimlerinin bileşimi açısından, örneğin Lodz'daki fabrika delagasyonları gibi, tüm işçi kategorilerini ve gruplarını kapsamlı bir şekilde temsil etmek için bu grev yönetimlerinin işletmelerde ve hatta büyücek işletme bölümlerinde seçilmesi son derece önemlidir.

Seçim anahtarı, çatışmanın ve işletmenin büyüklüğüne göre ayarlanır. Grev yönetimleri ne kadar büyük olursa, bütün kitleyi yönetmeleri de o denli kolay olur.

Küçük işletmelerde her 25-50 işçi için, biraz daha büyük işletmelerde her 100-200 işçi için bir grev yönetimi üyesi seçilebilir. Onbinlerce işçinin çatıştığı büyük işletmelerde ise grev yönetiminin seçilmiş üyeler aracılığıyla tüm işletme bölümleriyle doğrudan ilişki içinde olabilmeleri için, grev yönetimleri 200-300 kişiden oluşmalıdır.

Bu kadar büyük bir grev yönetimi, kendi içinden bir yürütme organı seçmelidir. Bu yürütme organının görevi, komitenin bütün üyelerini düzenli olarak toplantıya çağırarak, onlara hesap vermek, onları bilgilendirmek ve onlar aracılığıyla grevcilerle baği ayakta tutmaktır. Grev yönetiminin her üyesine belirli yükümlülükler verilmelidir. Grev yönetiminin işlevlerine ve görevlerine gelince şunlar gerçekleştirilmeye çalışılmalıdır:

1. Grev yönetimini görevi, işçiler tarafından öne sürülen taleplerin gerçekleştirilmesi mücadelesini bütün araçlarla sürdürmektir; mücadelenin başarısı , gerv yönetiminin reformist sendika aygıtının etkisini işletmeden sürüp atmaktaki ve grevin yönetimini onların elinden almaktaki başarı derecesine bağlı olacaktır.

2. Grev yönetimi mücadeleyi sürdürmeli, görüşmelere girişmeli, yerine göre anlaşma imzalamalıdır; bununla birlikte, reformist bürokrasi tarafından mücadele edenlerden gizli yapılan anlaşmaların hiçbirinin işçiler açısından bağlayıcı olmadığı peşinen ilan edilmelidir.

3. Grev yönetimi, sendika bürokrasisinin faaliyetini dikkatle izlemeli, kulis arkalarında görüşmeler yapılması, entrikalar çevrilmesi durumunda sendika binası önünde gösteriler düzenlemeli, örgütlülerin ve örgütsüzlerin katıldığı toplantılara çağrılmalı, geriçi sendika bürokrasisinin azledilmesini talep etmeli, para toplamalı, tüm grevcilerin yardımına koşmalıdır. Özellikle sosyal-demokrat ve hristiyan işçi kitlelerinin reformist ya da hristiyan sendikalara güvenini sistemli bir şekilde

Hazırlık aşamasında, özellikle de grev fonunun olmadığı ülkelerde ve sendikalarda, grev yapanlar ve lokavta uğrayanlar için fon sorunu ortaya atılmalıdır. İşçilerin, sendikalarının kasasındaki paranın yardımıyla işverenleri yenebileceğini ummak nasıl yanlışsa, grevcilere ve lokavta uğrayanlara yardımı ancak mücadele başladıktan sonra akıl etmek de (Fransa) o denli yanlıştır.

yıkmalıdır.

4. Grev yönetimi, sermayenin ajanlarına ve işveren müttefiklerini birliklerden uzaklaştırmakta sendika muhalefetine elinde güçlü bir silah haline gelmelidir.

5. Grev yönetimi, işyeri sendika temsilcilerini mücadeleye katılmaya yaklaştırmalıdır; ama bunlar sendika bürokrasisinin izinden gidiyorlarsa sendika bürokrasisine olduğu gibi bunlara karşı da amansız mücadele yürütülmelidir.

6. Grev yönetiminin esas görevi, kitlelerin dikkatini yalnızca mücadelemizde atılan sloganlara çekmek değil, -ki bu son derece önemlidir- aynı zamanda ortaya çıkan duruma ve değişen koşullara göre, inisiyatifi asla elinden kaçırmaksızın, başlangıçta atılan sloganları tamamlamak ve genişletmek ve yeni, politik sloganlar atmaktır.

7. Bir grev yönetimi, (ya hep ya hiç) görüşünde olmamalıdır ve olamaz. Grev yönetimi, mücadele süreci içinde güçler ilişkisini doğru değerlendirmeyi ve manevra yapmasını (elbette aşırı bileşimde değil) bilmelidir. Yeterince esnek olmama, tüm devrimci sınıf mücadelesinin deneyimleri ile çelişir.

8. Bir grevin ya da bir lokavtın (karşı mücadelenin ÇN) doğru bir şekilde yönetilmesi için, lokavt komisyonları ya da gerv yönetimleri çatışmada taraf olan tüm işçileri birleştirmelidir. Bir bölgenin ya da sanayi dalının bir dizi işletmesini kapsayan daha büyük lokavtlar ya da grevler olduğunda, yerel grev yönetimlerinin temsili temelinde bir merkezi grev yönetimi oluşturulmalıdır.

9. Demokratik yoldan seçilmiş grev yönetimi ya da lokavt komisyonu, başlayan mücadelenin başarıyla yürütülmesi için çok sıkı bir iç disiplin uygulamalıdır.

10. Lokavta karşı mücadele yönetimleri, grev yönetimleri ya da önümüzdeki mücadele için diğer mücadele organları seçildiğinde, bu organların kendilerine verilen mücadelenin en enerjik bir şekilde yürütülmesi görevini yerine getirmeyen ve böylelikle seçmenlerinin arzusunun tersine davranan organ üyelerinin görevden alınabilmesi hakkına ilişkin özel bir karar alınmalıdır.

11. Lokavta karşı mücadele yönetimleri, grev yönetimleri ve diğer mücadele organları, yalnızca çatışmada taraf olan işçilerin düzenli bir şekilde kaydedilmesini sağlamakta kalmamalı, aynı zamanda ilişkilerin pekişmesi ve mümkün olduğunca çok sayıda işçinin aktif bir biçimde mücadeleye çekilmesi amacıyla kontrol mevkilerini düzenli bir çalışmaya sevk etmelidir.

12. Ekonomik mücadelenin boğulmasında işsizlerden yararlanılması olanağını engellemek için grev yönetimleri, grevci işçilerle işsiz kitleler arasında sıkı bağlar kurup ayakta tutmalıdır.

III. Demokratik olarak seçilmiş grev yönetimlerindeki taktikimiz.

Grev yönetimi, tüm kitle tarafından seçilmiş bir organ olduğundan, zorunlu olarak çeşitli yönelimlerden işçilerden oluşur. Mücadelenin başlangıç aşamasında Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşları azınlıkta da olabilir. Böylesi durumlarda devrimci işçiler, çoğunluğu devrimci taktikten yana kazanmak için büyük dikkat, duyarlılık ve anlayış göstermelidirler. Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşlar, herşeyden önce, mücadelenin keskinleşmesinin ve genişlemesinin sözkonusu olduğu bütün durumlarda, grev yönetiminin en disiplinli ve en özverili üyeleri olmalıdırlar. Grev yönetimini bütün toplantılarında, kararsızlığı, yalpalanmaları ve sapmaları sürekli eleştirmeli, reformist ve hristiyan sözcülerin entrikalarını teşhir etmelidirler. Grev yönetiminde yalpalamalar başgösterdiğinde, Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşları, mücadelenin sürdürülmesi sorununun karar bağlanmak üzere işçi kitle toplantılarına getirilmesini talep etmelidirler. bu talep red edilirse, kitleler arasında yeni bir grev yönetiminin seçimi ve daha kararlı ve daha dirşken önderlerin seçimi için çalışma yürütülmelidir. Devrimci azınlık, reformistlerin etkisi altına giren grev yönetiminden istifa ederse azınlık kitlelere çağrıda bulunmalı ve mücadeleyi sürdürmek için yeni bir grev yönetimi seçimini örgütlemelidir. kitlelerde mücadeleyi sürdürmeye hazır olma durumu ağır basıyorken, yönetimin çoğunluğunun reformistlerin etkisi altına girip mücadeleyi boğduğu uç durumlarda, devrimci kanat grev yönetiminden çıkabilir ve çıkmalıdır. Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşları, kitlelerin grev yönetiminin faaliyeti ve davranışı üzerinde denetimini kurmalı ve gerv yönetiminin, birliğin yardımcı bir organı derekesine indirgenmesine (Kuzey Fransada olduğu gibi, bu birlik devrimci bir birlik olasa bile) karşı kararlılıkla, mücadele temelidir. Grev yönetimleri sorununda Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşlarının en önemli görevi, en iyi ve en enerjik fonksiyonerlerini demokratik yollardan bu organlara seçtirmek, enerjik, örnek ve sınıf ruhuyla yürütülen bir çalışmayla bu organlar içinde yönetici bir konum kazanmak, bu kurullar ve yönetimler içinde, bir an için bile kendilerini seçen işçilerden kopmaksızın, daima kitlelerin güvenine dayanarak ve diğer yönelimlerden işçileri de beraberinde sürükleyerek daima örgütlü hareket etmektir. Kitlelerin bu mücadele organlarına güvenlerini pekiştirmek ve kitleleri partisz grev yönetimleri ve lokavta karşı mücadele yönetimleri aracılığıyla fiilen yönetmek Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşlarının görevidir.

LENİN'İN ÖLÜMÜNÜN 72. YILDÖNÜMÜNDE LENİNİZM YOLUMUZU AYDINLATIYOR

Lenin, 21 Ocak 1924 tarihinde saat 06.50'de, Gorki'de bir beyin kanamısı sonucunda yaşamını yitirmişti.

21 Ocak akşamı, SBKP'nin Merkez Komitesi'nin yayınladığı bildiride şöyle deniyordu:

"Partimizin, onun militan önderliği altında, savaş dumanlarının arasında tüm ülke sathında Ekim'in Kızıl Bayrağı'nı güçlü kollarıyla yükselttiği, eski çarist Rusya'da düşmanın direncini yıkıp, emekçi halkın güçlü üstünlüğünü kurduğu adam öldü. Komünist Enternasyonalin kurucusu, dünya komünizminin önderi, uluslararası proletaryanın sevgilisi ve gururu, ezilmiş Doğu'nun bayraktarı ve Rusya'da işçi diktatörlüğünün önderi artık yok." (V.I. Lenin-A Short Biography, F.L.P.H. Moscow 1960, s.111)

V.I. Lenin ölümünden sonra, uluslararası komünist harekete paha biçilmez bir miras bırakmıştır: Büyük devrimci öğreti - LENİNİZM.

Leninizm, emperyalizm ve proleter devrimler çağıının Marxizm'idir. Leninizm, işçi sınıfının devrimci partisinin nasıl örgütleneceğini ve kapitalizme karşı savaşımında nasıl çelikleceğini, işçi sınıfı ile köylülük arasındaki ittifakın nasıl kurulup yaşatılacağını, burjuvazinin nasıl devrilip proletarya diktatörlüğünün nasıl kurulacağını, işçi-köylü devletinin nasıl örgütleneceğini, ezilen ulusların ve halkların emperyalizme karşı nasıl savaşacağını, sosyalizmin nasıl kurulacağını, inşa edileceğini ve komünizme nasıl ulaşılabileceğini öğreten teoridir.

Leninizm durağan bir teori, bir dogma değildir. İşçi sınıfının kapitalizme, burjuvaziye karşı sosyalizm için verdiği mücadele içinde günü güne yaşayan, gelişen, bu mücadeleyi zafere doğru yönlendiren büyük bir itici güçtür.

Lenin'in ölümünden sonra, SBKP onun

bu öğretileri ile donanmış olarak Stalin'in önderliğinde, SSCB'de sosyalizmi inşa mücadelesine girmişti. Marxizm-Leninizm'in rehberliğinde, Parti, her türlü kapitalist-emperyalist, revizyonist, oportünist ve Troçkist saldırılara göğüs gerebilmiş ve sosyalizmin inşası yolunda büyük mesafeler katedebilmişti. Uluslararası proletarya ve onların öncü partileri kapitalizm-emperyalizme karşı Marxizm-Leninizm'in rehberliğinde zaferler kazanmışlardır.

Lenin'in en büyük öğrencisi, Stalin'in de ölümünden sonra SSCB'de iktidarı ele geçiren Marxizm-Leninizm düşmanı burjuvazi, ülkede kapitalist geri dönüşü başlatarak sosyalizmin inşasını sona erdirirken, uluslararası proletarya ve ezilen halkların kapitalizm-emperyalizme karşı verdikleri kurtuluş ve sosyalizm mücadelelerini de sekteye uğratmıştır.

Lenin'in kurduğu, dünyanın ilk işçi devleti bugün yıkılmıştır. Ancak Lenin'in öğretisi ölümünden 72 yıl sonra tüm canlılığı ve güçlülüğü ile yaşamakta ve uluslararası proletarya ve dünya halklarına kapitalist-emperyalist sömürden kurtuluş mücadelesinde ışık tutmaktadır. Tüm dünyada sınıfsız toplumu, komünizmi kurmak için işçi sınıfının en büyük rehberi Marxizm-Leninizm'dir.

OKUYUCU MEKTUBU BU NE SAKAT BİR YASA?

Eylem Yüce

Aslında bu yasaya yasa demek çok iyimserlik olur, çünkü bir yasanın yasa olabilmesi için öncelikle değiştiği konuyu o kadar iyi açıklamalıdır ki ilgilendireni sunduğu değişiklik veya getirdiği yenilikle konuyla ilgili tam olarak aydınlatıp zamanında gereğinin düşünülmesini ve tedbirinin alınmasını öngörmelidir.

Ancak benim ele aldığım bu yasa ki ben onu boş kasa diye adlandırdım, bizleri aydınlatmayı bırakın okuduğumuz zaman zihnimize bir çok soru ve kuşku doğurmaktadır. Söz konusu bu yasa 94 yazında çıkarılan "Geçici Askerlik Yasası"dır. Yasa sakat çünkü bu yasanın sonucu yok. Niye yok, çünkü bu boş kasa sadece 1 Ocak 1991'den önce adadan ayrılanları aydınlatıp bu tarihten sonra ada dışına çıkanlara ilişkin hiç bir görüş veya önlerine kemik gibi atılan Allahın bir tesellisi bile yok. Gelin bu yasanın neler öngördüğüne kısaca bir göz atalım. Bu yasaya göre 1 Ocak 1991 tarihinden önce Kıbrıs'tan askerliğini yapmadan ayrılan bir genç bu yasanın akabinde iki ayı geçmemek üzere her yıl Kıbrıs'a gidebilir tatillerini yapabilirler veya oraya yerleşmek isterlerse sekiz ay askerlik yapıp terhis belgelerini alabilirler. Yasa buraya kadar yasa ancak sonrasında boş kasa görünümünü alıyor. Nedeni de açık çünkü bu boş kasa 1 Ocak 1991'den önce Kıbrıs'tan ayrılanlara belli haklar tanımış bu tarihten bir gün sonra veya daha sonrası bir tarihte Adadan ayrılan gençleri ise tam bir bilinmeyenliğe sevk ediyor. Yani bir başka deyişle bu gençlerle açıkça alay ediliyor bu gençler hiçe sayılıyor. Peki bu boş kasa'dan yararlanamayan gençler bir yeni yasanın çıkması için ne kadar bekleyecekler? Bu sorunun cevabı K.K.T.C Londra Temsilciliğinde şöyle veriliyor: Onlar en az beş-on sene daha beklerler. Aynı soru şahsım tarafından kendileri Londra'ya ziyarete geldikleri zaman, zamanın başbakan yardımcısı Mehmet Ali Talat Bey'e sorulmuştur. O da şu cevabı vermiştir: Eeee bilindiği gibi bunun gibi yasalar sık sık çıkmaz çıktı mı da en az bir on yıl hükümlülüğünü sürdürür. Yani efendilere göre 31 Aralık 1990 tarihinde yurt dışına çıkan bir genç bu yasadın yararlanıp

MARKSİST KAVRAM DAĞARCIĞI

ÜÇÜNCÜ KESİM - DEĞERİN BİÇİMİ YA DA DEĞİŞİM DEĞERİ

+ Değer-ilişkisi, bir metanın, başka türden bir meta ile olan ilişkisidir. Bu yüzden, iki metanın değerleri arasındaki ilişki, bize, tek bir metanın değerinin en basit ifadesini sağlar.

A- DEĞERİN BASİT YA DA RASTLANSAL BİÇİMİ

1. DEĞER İFADESİNİN İKİ KUTBU:

NİSPİ BİÇİM VE EŞDEĞER BİÇİM

+ Değer biçiminin bütün sırrı, bu basit biçimde gizlidir. Bu nedenle, bunun tahlili oldukça güçtür.

$x A = y B$ denkleminde x kadar A metası y kadar B metası ile ifade ediliyor ve B metası A metasının değerini ifade eden araç hizmeti görüyor. Birincisi (A) aktif, ikincisi (B) pasif bir rol oynar. A metasının değeri, nispi değer olarak ifade ediliyor, ya da nispi biçimi ile ortaya çıkıyor. B metası eşdeğer görevindedir, ya da eşdeğer biçimi ile görünür.

+ Nispi biçim ile eşdeğer biçim, değer ifadesinin birbiriyle sıkı sıkıya bağlı, karşılıklı birbirine bağımlı ve ayrılmaz iki ögesidir; ama aynı zamanda da, herbiri ötekisini dışlayan karşıt uçlardır, yani aynı ifadenin kutuplarıdır.

+ eşdeğer durumdaki metanın değeri ifade edilemez. Onun görevi yalnızca birinci metanın, yani nispi durumdaki metanın değerinin ifade edildiği araç olmasıdır.

2. DEĞERİN NİSPİ BİÇİMİ

(a) BU BİÇİMİN NİTELİĞİ VE ANLAMI

Şeylerin farklı büyüklükleri, ancak bunların büyüklükleri aynı birim ile ifade edildiklerinde, birbirleriyle nicel olarak karşılaştırılabilirler.

Yalnızca böyle bir birimle ifade edildikleri zaman, onlar, aynı ad altında toplanırlar ve bu yüzden kıyaslanabilirler.

+ $x A = y B$, A ile B 'nin değer büyüklükleri olarak, aynı birimin ifadeleri, aynı türden şeyler oldukları anlamına gelir. $A = B$ denklemin temelidir.

+ Değeri yaratan emeğin özgül niteliğini ortaya koyan, ancak farklı türden metalar arasındaki eşdeğer ifadesidir, ve bunu, farklı türden metalarda somutlaşan çeşitli emekleri, ortak nitelikleri olan soyut insan emeğine fiilen indirgemek suretiyle yapar.

Akışkan halindeki insan emek-gücü ya da insan emeği değer yaratır ama kendisi değer değildir. Ancak, bir nesne biçiminde somutlaştığı zaman, donmuş durumda iken değer halini alır.

$x A = y B$ denkleminde A 'nın değeri B 'nin kullanım-değeri ile ifade ediliyor.

(b) NİSPİ DEĞERİN NİCEL BELİRLENMESİ

I- + $x A = y B$ denkleminde B metasının değerinin sabit kaldığını varsayalım. A metasının üretimi için gerekli emek-zaman, şu veya bu yüzden, iki katına çıksın, A metasının değeri de iki katına çıkmış olur.

$x A = y B$ denklemini yerine $x A = 2y B$ denklemini bulacağız.

+ Veya, diyelim ki A metasının üretimi için gerekli emek-zamanı yarıya insin, A metasının değeri de yarıya inecektir. Bu durumda $x A = y B$ denklemini yerine $x A = 1/2y B$ denklemini bulacağız.

A metasının nispi değeri, yani B metasında ifade edilen değeri, B metası sabit kalırsa, A 'nın değeri ile doğru orantılı olarak yükselir ve düşer.

II- + B metasının değeri değişirken A metasının değeri sabit kalmış olsun. B metasının üretimi için gerekli emek-zamanı iki katına çıksın, $x A = y B$ yerine $x A = 1/2y B$ olacak.

+ Veya, B 'nin üretimi için gerekli emek-zamanı yarıya insin, $x A = y B$ yerine $x A = 2y B$ olacak.

A metası sabit kalırsa B metasında ifade edilen nispi değeri, B 'nin değeri ile ters orantılı olarak düşer veya yükselir.

III- + A ile B metalarının üretimi için gerekli emek-zamanının aynı anda ve aynı yönde yükseldiğini veya düştüğünü varsayarsak, $x A = y B$ denklemini değışmez.

Bunların değerlerindeki değışiklik değeri, sabit kalan üçüncü bir meta ile karşılaştırıldığı zaman görülür.

Bütün metaların değeri, aynı anda ve aynı oranda yükseldi ya da düşse, bunların nispi değeri değışmeden kalır. Bunlardaki gerçek değeri değışmesi, belli bir süre üretilen metaların niceliklerindeki artma ya da azalma ile anlaşılır.

IV- + A ile B 'nin üretimi için gerekli emek-zamanı ve dolayısıyla değeri, aynı anda, aynı yönde, ama değışik oranlarda, ya da karşıt yönlerde, veya başka biçimlerde değışebilir. Bütün bu olası farklı değışmelerin, bir metanın nispi değeri üzerindeki etkisi I., II. ve III. durumların sonuçlarından çıkartılabilir.

Bir metanın nispi değeri, değeri sabit kaldığı halde değışebilir. Değeri değışse bile nispi değeri sabit kalabilir; ve son olarak, değerin büyüklüğü ile bu değerin nispi ifadesinde aynı zamanda ortaya çıkan değışmelerin miktar olarak birbirlerine tekabül etmeleri gerekmez.

Kıbrıs'a üçbuçuk yıl içerisinde dönebilmiş, 1 Ocak 1991 tarihinde yani diğer gençten bir gün sonra Kıbrıs dışına çıkan bir başka genç ancak belki de onüç buçuk yıl sonra Kıbrıs'a geri dönebilecektir. Bu ne mantığa ne de adalet divanına sığmayan, dünya çevresinde kaybolup eriyip giden Kıbrıs gençliğinin hak etmediği fazlaca amatör ve de sorumsuzca bir yasadır. Evet bu yasa sorumsuzdur çünkü bir yasa yayınlanırken etki alanına aldığı kişilere karşı saygı ve sorumluluklarını unutmamalıdır. Ancak o şekilde İnsan Haklarına saygılı, herkesin onayını alabilen bir yasa olabilir. Bu yasanın ise bu anlayışlardan çok uzak keyifvare seyrışı, bizimkilerin daha çok yol kaydetmeleri gereğini göstermektedir.

Biz Kıbrıs gençliği olarak bizden ürkölmemesini bizlerin nasıl Kıbrıs'tan uzaklaştırılacağımızın değil orada nasıl barındırılacağıımızın, veya oraya nasıl geri döndürülebileceğimizin hesaplarının yapılmasını istiyoruz, çünkü giden Türk gelen daha da Türk misaliyle yaratılan suni toplum Kıbrıs kültürünü ve inancını ortadan silecektir. Bunun hale hazırda böyle oluşu biz Kıbrıs gençliğini çok rahatsız ettiğini ve kültürümüzü yaşatmak için önümüzde engel tanımadığımızı bildiririz. Bizler bu gençliğe haksızlık edenlere bu gençliği harcamak isteyenlere sesleniyoruz "yaptıklarınız bir gün bu gençlik tarafından cezalandırılacaktır."

KIBRIS TÜRK İŞÇİ SINIFI VE KIBRIS İŞÇİ HAREKETİ, 1920-1963

Mihalis Mihailidis

Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde Felsefe Doktorası yapmış olan bu makalenin Kıbrıslı Rum yazarı Mihalis Mihailidis, uzun yıllar AKEL'de görev yapmış ve daha sonra Kıbrıs Radyo Yayın Kurumunu'nda gazeteci olarak çalışmıştır. 1993'deki bir trafik kazasında yaşamını yitirmiş olan Mihalis'in bu araştırma yazısı, The Cyprus Review dergisinin Sonbahar 1993 sayısında, onun anısına yayımlanmıştır. (Türkçeye çeviren: Mehmet Sonuç)

Bu inceleme yazısı, Kıbrıslı Türklerin işçi hareketine katkısını araştırmaktadır. Şimdiye kadar yazılanlarda çok az önem verildiği için ana odak noktası olarak 1920-1963 dönemi seçilmiştir. Yazı üç kısımdır. Birinci kısım, işçi hareketinin oluşması, sınıf bilincinin gelişmesi ve 1940'lı yılların sonuna kadar Kıbrıslı Rumlar ile Kıbrıslı Türklerin ortak mücadelelerini kapsamaktadır. İkinci kısımda, 1950'li yıllarda Kıbrıs'taki siyasal durumun, işçi hareketinin birliğini nasıl etkilediği incelenmiştir. Üçüncü son bölüm ise, Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk işçiler arasındaki yakın işbirliğinin bozulmasında siyasal hataların ne gibi katkıları olduğunu irdeleyerek, işçi hareketinin bağımsızlık sonrası dönemdeki durumunu incelemektedir.

Sömürüye karşı ortak mücadeleler

İşçi hareketinin gelişmesi ve Kıbrıs Türk işçi sınıfının bunda oynadığı rolü incelemeye önce, Kıbrıslı Rum ve Türkler arasındaki toplumlararası ilişkilerin, özellikle sınıf unsurunun altını çizerek, bazı önemli ve tarihsel yönlerine kısaca bakmak gerekmektedir.

İlk Müslüman yerleşikler, Kıbrıs'taki Osmanlı işgalinin (1570-1878) ilk yıllarında Türkiye'den getirilmiştir. Kıbrıs'ı sadece bir zenginlik kaynağı olarak gören siyasal-askersel aristokrasinin tam tersine, adaya yeni gelen nüfusun -ki çoğunluğu tarım işçileriydi-, yoğun sömürüye maruz kaldığı vurgulanmalıdır.

Fakirlerin ensesinden geçinen zengin toprak ağaları ve yüksek düzeydeki din adamlarını dışarıda tutarsak, bu durum, yerel Kıbrıslı Müslüman nüfusun büyük bir kitlesi için de geçerliydi. Bu sosyal sınıf farklılığı, birçok durumda "galip gelen ile köle olan" arasındaki engeli ve dinsel fanatlığı yenmede başarılı olmuş ve çoğu kez de, kendilerini sömüren Türk, Rum veya İngilizlere karşı verilen ortak mücadelede onları biraraya getirmişti. (a.Sosyolog Mihalis Attalidis, "1878-1955 döneminde Kıbrıs'taki Siyasal Partiler" başlıklı çalışmada Kıbrıslı Rum ve Türklerin birlikte yaptıkları açıklamalara atıfta bulunmaktadır. Bak.Fileleftheros, Lefkoşa, 19-25.2.1988, b.Rum ve Türk Kıbrıslıların ortak eylemleri için Bak. Stavros Pantelis, A Modern History of Cyprus, London: East West, 1984, s.45-47, c. Alithia (12.10.1901) 2. sayfasında, seçilmiş Türk Temsilciler için Rumların bir resepsiyon düzenlediklerinden söz etmektedir, d.Kiryx, Lefkoşa, 17.11.1917, s.3'de bir Kıbrıslı Rumun, bir Türk arkadaşının düğününde sağdıçlık yaptığı gerçeğine değinmektedir, e. Leymosun'daki Kıbrıslı Türklerin düzenledikleri bir tiyatro gecesi, fazla sayıda Kıbrıslı Rumlar da katılmıştır. Alithia, Lefkoşa, 1.11.1920, s.3) Kıbrıs'taki işçi hareketi 1920 yılına kadar herhangi bariz bir kimliğe sahip olmayıp, çocukluk dönemindeydi.

Kıbrıs'taki işçi hareketinin tarihi, o sıralarda, önemli sayıda mavi yakalı nüfusa sahip olan ve (Lefkoşa'dan sonra en büyük) önemli ticaret kasabası olan Leymosun'da, 1919'da başlar. (Leymosun'daki ekonomik ve sosyal yaşam üzerine bilgi elde etmek için Bak. 1.Yiannis Lefkis, Kökler, s.33-34, 2. Plutis Servas, Kıbrıs-Sorumluluklar, s.65-69, 3. Alithia, 29.10.1919, s. 2'de Leymosunlu Rumlar ile Türklerin, fiyatlardaki sürekli artışlardan sonra, çeşitli yiyecek maddelerinin fiyatlarını belirlemesi için Belediye Başkanı Spiros Aranzos'a başvurdıklarını yazmaktadır.)

19. yüzyılın sonuna doğru sınıf bilincinin yavaş yavaş gelişmeye başladığı görülmekteyse de, ilk işçi grubunun açık hedeflerle kurulduğu Nisan 1919 tarihine kadar pek birşey olmaz. Bu tarihte kurulan, İnşaat İşçileri Birliği'dir (Kiryx, Lefkoşa, 3.5.1919, s.3) ve Kıbrıs'taki ilk işçi sendikası olup, işçi sınıfının kendi ayrı kimliğini oluşturmaya için işçi sınıfı tarafından atılan ilk adımdır. Sınıf savaşı,

inşaat işçilerinin mali durumlarını iyileştirme çabasıyla, işverenlerine karşı kendilerini örgütlemeleri ile başlamıştır.

İnşaat İşçileri Birliği, inşaat çırakları, tütün işçileri, liman işçileri, terziler, berberler, dülgeler ve ekmekçiler gibi diğer dallarda da birçok birliklerin oluşturulması yolunu açmıştır. (Kiryx, Lefkoşa, 13.9.1919, s.2)

Bu işçi birliklerinin üye sayıları hızla arttı ve toplam 257'ye ulaştığında, oldukça güçlü bir konuma geldiler. Leymosun'daki ekmekçilerin çoğu, sendika üyesiydiler ve İnşaat İşçileri Birliği, ya da İnşaat Çırakları Birliği dışında sadece çok az işçi kalmıştı.

Bu birliklerin tüzükleri, çoğu kez Yunanistan'daki işçi birliklerinin temeli almaktaydı. Ama bu birliklerden bazılarının, örneğin inşaat ve tütün işçileri birliklerinin ne doğru dürüst bir hedefi, ne de gelişmiş dayanışma kavramı bilinci vardı. Daha çok, yardım ve nezaket ruhuna sahip olma özellikleri vardı. Bu nedenle, çok geçmeden kendilerini ya sahte işçi unsurlarının, ya da onlardan yarar sağlamak için işçilere gizlice yavaşan tanınmış politikacıların etkisi altında buldular.

Bazı Kıbrıslı Türk işçiler, önce İnşaat İşçileri Birliğine katıldılar. Birinci elden alınan bilgiler, örneğin İnşaat Çırakları Birliği'ne üye bazı Kıbrıslı Türk işçilerin, 1930'lu yılların başındaki grev ve diğer işçi mücadelelerinde ön saflarda olduklarını göstermektedir. İnşaat İşçileri Birliği'ne üye Türk işçiler, hem kendi işçi birliklerinin yeniden yapılandırılmasında, hem de 1924'de Leymosun'daki bütün işçi kuruluşlarını tek bir tüzük altında toplayan Leymosun İşçi Merkezi'nin oluşturulmasında rol almışlardı. Kıbrıslı Türk işçiler ayrıca, Leymosun kazası içinde sosyalist fikirlerin ilerletilmesinde ve sınıf mücadelesiyle bilincinin yayılmasında ön saflarda idiler. Gilan'lı Hasan Hilmi 1933 yılında hükümete karşı "yıkıcı" eylemlerde bulunma ve "komünist propaganda" yayma suçlarından Leymosun mahkemesinde cezaya çarptırılmıştı. (Hronos, Lefkoşa, 4.10.1933)

Leymosun İşçi Merkezi'nin tüzüğü, Kıbrıslı Türk işçilerin hedef ve amaçlarını anlamaları için Türkçeye çevrilmişti. Kıbrıs Komünist Partisi'nin ilk kurucularından ve Kıbrıs'ta sosyalist fikirlerin yayılması mücadelesine en önde katılanlardan biri olan Yannis Lefkis, Leymosun İşçi Merkezi tüzüğünü Türkçeye çeviren kişinin, iyi bir Rumca bilgisine sahip olan ve Hidiv Posta Yolları Acenteliği'nde çalışan Mustafa adında ilerici bir Kıbrıslı Türk olduğunu anımsamaktadır. Kemal Atatürk'ün yükselmesinden sonra Türkiye'ye göç etmiş ve Dış İşleri Bakanlığı'nda bir süre çalışmıştır.

Hem Kıbrıslı Türklerin, hem de Kıbrıslı Rumların katıldığı Leymosun İşçi Merkezi'nin açılış toplantısında, tüzük oybirliği ile kabul edilmişti. Üyelerinin maddi kalkınması ve manevi refahını hedef alan tüzükteki amaçların özel bir önemi vardı. Birinci amaçta, günlük ücretlerde artışlar, 8 saatlik bir çalışma günü ve çalışma yasalarının çıkartılması vardı. İkinci amaç olarak da, sınıf bilincini geliştirmeyi hedefleyen sosyalist ve işçi kitapları ile işçilere yapılacak konuşmaları sağlayacak olan bir kitaplık kurulacaktı.

1924 yılına gelindiğinde, her ne kadar Kıbrıs Komünist Partisi (KKP) henüz ilk kuruluş toplantısını yapmamış ise de, işçiler ve tarım emekçileri için, örgüt ve gidilecek yola ilişkin örnek bir çaba göstermişti. KKP özellikle "Kıbrıs kırsal bölge sorunu"na ilgi göstermekteydi. 1924 yılının başlarında, Kıbrıslı ilk komünistler kırsal sorunları incelemek üzere Lefkoşa'da bir toplantı yapma çağrısında bulundular. Toplantıda KKP temsilcilerinden başka, kırsal bölgeden temsilciler ve iki Kıbrıslı Türk temsilci yer almaktaydı. Toplantı, Birinci Dünya Savaşı sırasında oluşan köylü borçlarının (beş yıllık bir moratoryum yoluyla) ertelenmesini amaçlayan bir hareket örgütlemeye kararını alarak sona ermişti.

İlk Rum ve Türk tarım işçilerinin konferansı, Nisan 1924'de, Lefkonuk'ta avukat Kiryakos Rossidis tarafından örgütlendi. (a.Kiryx, Lefkoşa, 7.12.1923, s.2, b. Kiryakos Rossidis'in ilerici kırsal önerileri için Bak. Kiryx, 26.1.1924, s.4 "Kırsal Ekonomik Örgütlenme için Öneriler")

Temmuz 1925'de Lefkoşa'da ikinci bir toplantı yapıldı. Bu toplantıda "Kırsal Rum-Türk Partisi"nin kurulmasına karar verildi. Kavanin Meclisi'ndeki işbirliğinin öneminin bilincinde olan hem Rum, hem de Türk konuşmacılar, Kıbrıs'ın kırsal bölge sorunlarının çözülmesi için ortak bir memorandum hazırladılar.

Kırsal Konferansta alınan tavırlarla ilgili olarak Attalidis, şöyle yazmaktadır:

"Kırsal Parti tarafından ileriye sürülen ilginç bir görüşe göre, kırsal sorunların çözümü, kasabalı önde gelenler tarafından desteklendiği gibi, bir köylü bankası kurmakla güvence altına alınamazdı. Tarımsal ürünler için uygun perakende satış fiyatları saptanmalıydı."

Ayrıca Yermasoya, Gilan ve Fini'deki kırsal kuruluşlar tarafından yapılan çağrı da ilginçti:

"Hukuk adına" bizi sokaklara atabilmeleri için, tarlalarımız, bağlarımız ve hayvanlarımız daha ne kadar süre faizcilerin ve tüccarların emrinde olacak? Sizin ve toprağın kölesi olan hepimizin sağ kalabilmemiz için sadece tek bir yol vardır: Kendimizi örgütlemeliyiz...Kaderimizi 40 yıldır zenginlerin eline bıraktık ve sonuç, şimdi içinde bulunduğumuz durumdur...Hepimizi ilgilendiren ortak şiarlar uğruna, kırsal bir sancağın altında diz çökebilmek için her köyde örgütlenelim... Kıbrıs köylüleri, Rumlar ve Türkler! Irksal nefret yüzünden artık ayrı olmayalım. Bizi bölünmüş ve birbirine karşı görmekte çıkarı olanların sözleri artık bizi çelmesin...Köylü kardeşler! Türkler ve Rumlar, hangi köyde olursanız olunuz, uyanma vaktiniz gelmiştir.Kendi örgütü olmayan hiçbir köy kalmamalıdır. Yaşasın Kıbrıs'ın bütün köylülerinin birliği!"(Neos Anthropolos, 1.6.1925)

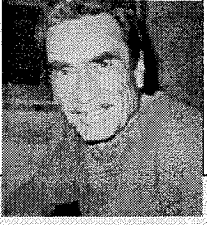
KKP Kıbrıslı köylülerin taleplerini şöyle açıklamıştı: *"Zorunlu toprak satışlarına bir son verilmelidir. Manastır ve kilise arazisinin büyük bir bölümü konsolide edilmelidir. "Onda birlik" vergisi kaldırılmalıdır. Savaş sırasında ve sonrasında karaborsadan kar ederek zengin olanlar tarafından elde edilen muazzam karlara, geriye dönüşlü olarak uygulanmak üzere, gelir vergisi yasası çıkartılmalıdır. İcar vergisi iptal edilmelidir. Miras olarak elde edilen servete ve lüks eşyalara da vergi konmalıdır. Hayvan yetiştiriciliği korunmalıdır. Maden şirketleri tarafından ödenmekte olan çok düşük vergiler yükseltilmelidir..."* (agy., 18.2.1925)

Neos Anthropolos ayrıca, ülkede egemen olan sosyal sınıf ayrımlarının altını çizerek, şunları vurgulamaktaydı: *"Halk artık birbirine karşı mücadele eden Rumlar ve Türkler olarak ayrılmış değildir...ayrım, fakir ve zengin olarak vardır."* Neos Anthropolos'un Programı (İnançlar duyurusu)'ndan alınan aşağıdaki alıntılar bunun göstergesidir:

"...ilk işimiz, adamız halkı arasında var olan ırksal nefrete ilişkin bütün izleri ortadan kaldırmaktır. ve fakirlerin çıkarlarına hizmet etmek için, onlar arasında sevgi ve birliğin habercisi olacağız..Bütün hain milliyetçi politikalara karşı duracak ve dıştan gelecek her etki ve korumadan uzak, halkın özgürlüğü için bütün haklara sahip bir işçi-köylü hükümeti altında Kıbrıs'ın bağımsızlığı için çalışacağız...adadaki ekonomik açıdan imtiyazları yetersiz olanlara İngiliz fetihçinin gösterdiği vurdumduymazlığa karşı büyük bir cesaretle saldıracağız ve ilk adım olarak da Komünist Partimiz altında birleşmiş tarım ve işçi "birlikleri"nin bütün kırsal bölgelerde kurulmasını ve çiftçi ve diğer çalışan kesimdeki nüfusun hızla rahatlamasını hedefleyeceğiz..." (agy, ilk sayı)

KKP'nin hedeflerini resmen açıklayan Program'da ilk defa olarak, sosyal ve ekonomik işler yanında, açık siyasal tavırlar da yer almaktaydı. Bunlardan bir tanesi de, orta sınıf ve kilise tarafından desteklenen Enosis konusuyla doğrudan bir zıtlık arzeden, Kıbrıs'ın bağımsızlığı için

-Sürecek-

OLAYLAR VE GERÇEKLER...

ARİF H. TAHSİN

ŞEYTANLAR BİLE KURTARAMAZ

Kolay yazı yazarlardan değildim zaten. Ama son günlerde, yazı yazmak, özellikle gazete yazısı yazmak çok daha fazla zorlaştı benim için.

Kaç gündür yazıyorum bozuyorum, yazıyorum bozuyorum. Olmuyor bir türlü.

Oysa konular kafamda cirrit atıyor. Çektiğim konu sıkıntısı değil yani.

İşin açıkcası kafam bozuldu bir kez daha. Çoktan kafamda çözdüğümü sandığım meseleler yeniden karşıma dikildiler.

Bir olayı yaşamak o olayın gerçeğini kavramaya yeterli mi?

Yada birisinden dilenmek, ya da araştırıp okumak

Adamına göre mi bu iş dersiniz?

Zeka düzeyi filan gibi mi mesela?

"Mesele bilgidir. Bilgi olmadan zeka bir bok yiyemez" diyenler varmış.

Bana "geri zekalı" mı diyeceksiniz. Mesele değil gücüne gitmez. Zaten bende böyle düşünürüm kendim için.

Bakın neler takıldı kafama. Belki tümünü seremeyiz ortaya bir defada ama, birkaç örnekle anlatabilirim kendimi belki. Bilirsiniz kafa bozukluklarında, anlatmak lazım derler içinizdekileri. Söylemesi ayıp aslında, ayıp ne demek aslında bu dünyada? Bugün gelip yarın gideceğin yerde ayıp işlemen mümkün mü?

7 Haziran 1958'i 8 Haziran 1958'e bağlayan gecede, Türkiye Cumhuriyeti'nin Lefkoşa'daki haber bürosuna bir bomba konmuş ve, Kıbrıslı Türklerle Rumların aylarca süren birbirlerini katletme olaylarına neden olmuştu. Yıllar sonra Denктаş Bey, "bu bombayı bir arkadaşım koymuştu" demişti.

Bu bir provokasyondur yani.

Kıbrıslı Türkler olarak yüzlerce insanımızın yaşamına neden olan bu olayı sorguladık mı hiç?

Neyse... Rüyalarımı da bozdu bu iş...

Rüyalarım da bulamıyorum çıkış yolu.

Bu satırları yazarken takvim 27 Ocak 1997'yi gösteriyordu. Kaç gündür kalemle, kağıtla boğuşuyorum ve sonuç alamıyorum ya, zaman da iyice daralmış, sabahın dördünde "bir kez daha dene" diyerek kalkmaya hazırlanırken elektrikler kesildi. Öyle olunca, yatmayı sürdürmekten başka çarem kalmadı. Ve, 27-28 Ocak 1959 olaylarını kafamda evirip çevirirken uykuya daldım. Avusturalya nerde, Kıbrıs nerde? Arabayla kara yolundan, Avusturalyaya vardım. "Hem ada, hem kara yolu, hem araba. Bu nasıl iş demeyiniz:

Rüya bu dedik ya.

Hazır Avusturalya adasına gitmişken, çocukları, torunları, dostları görsek fena mı olurdu? Ama olmadı. Tek derdim geri dönmek. Bir yol tutmuş gidiyorum. Ancak kuşkuyla kapılıyorum. Sormak için bir yere giriyorum. Hurda demir teneke yüklenmiş bir çok kamyonu. İngilizce sormaya çalışırken karşımdaki adamın ağzından Türkçe bir kelime çıkıyor. Karşımdaki bir Kıbrıslı Türk. Bu yol Köfünye'ye çıkar mı? diyorum. Hayır diyor. Bana yolu göstermesini beklerken uyanıyorum.

İyi de "neden Köfünye" diyorum kendi kendime neden? Hiç bir ilgim olmamış Köfünye'yle benim yaşam boyu..

Her neyse ... Elektrik gelmişken yeniden ve bir kez daha işbaşı yaptık.

Evet 27-28 Ocaktan başlayalım. 27-28 Ocak 1958'de yaşanan olaylar, gerçekten İngiliz sömürge idaresine karşı Kıbrıslı Türklerin bir direniş hareketimiydi?

26 Ocağı 27'ye bağlayan gecede, Adnan Menderes İstanbul'da Liman gazinosu'nda gazetecilere Kıbrıs'ın tümünün Türkiye'ye bağlanması gerektiği yönündeki taleplerinden vazgeçtiklerini ve, Türkiye ile Yunanistan arasında paylaşılmasını yani "Taksim" istediklerini söyledi. 27 Ocak 1958 sabahı Lefkoşa'da yayınlanan gazetelerde bu haber vardı. Ama haber sözlü yayımla gecedan duyurulmuştu halka...

27-28 Ocakta yaşanan olaylar bu yüzden yaşandı... Hepsini istemekten vazgeçildiği yarısına razı olduğu için mi dökülmüştü halk sokaklara?

Bugünkü aklınız bu nedenle sokağa dökülmenin İngiliz Yönetimi'ne karşı direnmekle bir ilgisi olduğunu kabul ediyor mu?

Aslında, Denктаş Bey'in mantığıyla mesele Kıbrıslı Türklerin de kanlarını dökmeye, canlarını vermeye hazır olduklarını dünyaya göstermekti.

Yanlış mı?

Belki evet, belki hayır. Ama gerçek budur.

Peki, Kıbrıslı Türkler olarak bu olayı hiç sorguladık mı?

Rahmeti Faiz Kaymak, "Etem Menderes beni Angara'ya çağırdı. Ve, Faiz Bey, hizmetlerine teşekkür ederiz ama, bir kenara çekil. Bize atak adam lazımdır artık." derdi.

Faiz Kaymak'ın yerine getirilen atak adam Rauf Raif Denктаş'tı.

Ve, 27-28 Ocak 1958 olayları, Sn. Denктаş'ın ilk atağıdır.

Kıbrıslı Türkler olarak Ankara'nın bize uygun gördüğü "atak adam" meselesini sorguladık mı hiç?

7 Haziran 1958'i 8 Haziran 1958'e bağlayan gecede, Türkiye Cumhuriyeti'nin Lefkoşa'daki haber bürosuna bir bomba konmuş ve, Kıbrıslı Türklerle Rumların aylarca

süren birbirlerini katletme olaylarına neden olmuştu. Yıllar sonra Denктаş Bey, "bu bombayı bir arkadaşım koymuştu" demişti.

Bu bir provokasyondur yani.

Kıbrıslı Türkler olarak yüzlerce insanımızın yaşamına neden olan bu olayı sorguladık mı hiç?

Geriye işin başına dönelim. ENOSIS'e yani.

İngiliz'in Türkiye'yi çeke çeke Kıbrıs işine bulaştırdığını biliriz de, Yunanistanı hep gönüllü saydık her nedense bu işe.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında Yunanistan'ın da, Türkiye'nin de, tüm Akdeniz'in de İngiliz nüfuzuna bıraktığını biliriz.

Artı, İngilizler'in, silahlı güç kullanarak, Yunanistan'a sosyalizmi kurma mücadelesinde büyük mesafe alan partizanları dağıtıp bir sağcı hükümet kurduğunu da biliriz.

Ondan önce, İngiliz Kralı'nın kızını Yunan Kralı'nın oğluyla evlendirdiğini de biliriz.

Ama, her ne hal ise, İngiliz kuklası Yunan Hükümeti'nin, kendisine iktidarı sunan ve dönürü da olan İngiltere'den, hiç vakit kaybetmeden, Kıbrıs'ın Yunanistan'a verilmesini talebetmesinde bir bit yeniği olabileceğini hiç düşünmedik.

Ve, 12 Ada'yı, Türkiye'yi hiç işe karıştırmadan, Yunanistan'a teslim eden İngiltere'nin, Kıbrıs işine neden Türkiye'yi karıştırmaya gereğini de hiç düşünmedik.

Yunanistan'ın, dönürü, hamisi durumundaki İngiltere'ye karşı, nasıl olur da çete kurup Kıbrıs'a saldırabildiğini de düşünmedik hiç.

1954'e kadar "Türkiye'nin Kıbrıs diye bir davası yoktur. " diyen Türkiye'nin "vardır" der demez, Selanik'teki Atatürk'ün evine bomba koydurup, o bahaneyle Türkiye'deki Rumlar'a 6-7 Eylül 1955'de, saldırı düzenlemesini de hiç sorgulamadık Kıbrıs'lı Türkler olarak.

1960-1963 yılları arasında, Rum tarafındaki camilerle bazı Rum kahramanlarının heykellerine bombaları Türklerin koyduğunu Denктаş Bey'in yadesinden öğreniyoruz.

Menteş Bey'in ifadesinden de 1963 olayları öncesinde, İçişleri Bakanı Yorgacis'e TMT ve liderleri hakkında bilgi verip Rumları kışkırttığımızı da biliyoruz.

Ve, bunu da sorgulamadık hiç...

Türkiye'nin garantörlük hakkının, sadece Kıbrıs'ta bozulan Anayasal nizamı yeniden kurmak için olduğunu da biliyoruz ama, onu da sorgulamadık hiç...

1964'de Grivas'ın Kıbrıs'a gelememesi gerektiğini, oysa bunların İsmet Paşa'nın bilgisi dahilinde yapıldığını da biliriz.

Ama, "neden" demedik

Niçin demedik?

4 Mart 1964'de Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin Kıbrıs Cumhuriyeti'ni Kıbrıslı Rumların temsil etmesi yönünde aldığı kararda İsmet Paşa'nın da onayının olduğunu biliriz de "neden" diyemedik, diyemiyoruz.

1964'de, Kıbrıslı Türkler, can dardına düşürüldüklerinde, İsmet Paşa'nın dikkatini neden Kıbrıs yerine Türkiye'deki Rumları kovmaya verdiğini düşündük mü hiç?

Evet, oyun emperyalizmin oyunu... Güzel de, ya Kıbrıslı Türklerin yaşamı...?

Kendi yaşamına kasteden olaylar karşısında bu denli duyarsız kalan bir toplumun yaşamını sürdürmesi mümkün mü?

Size birşey söyleyeyim mi?

Kıbrıslı Türkleri şeytanlar bile kurtaramaz artık...

26 Ocağı 27'ye bağlayan gecede, Adnan Menderes İstanbul'da Liman gazinosu'nda gazetecilere Kıbrıs'ın tümünün Türkiye'ye bağlanması gerektiği yönündeki taleplerinden vazgeçtiklerini ve, Türkiye ile Yunanistan arasında paylaşılmasını yani "Taksim" istediklerini söyledi. 27 Ocak 1958 sabahı Lefkoşa'da yayınlanan gazetelerde bu haber vardı. Ama haber sözlü yayımla gecedan duyurulmuştu halka...

27-28 Ocakta yaşanan olaylar bu yüzden yaşandı... Hepsini istemekten vazgeçildiği yarısına razı olduğu için mi dökülmüştü halk sokaklara?

Bugünkü aklınız bu nedenle sokağa dökülmenin İngiliz Yönetimi'ne karşı direnmekle bir ilgisi olduğunu kabul ediyor mu?

Aslında, Denктаş Bey'in mantığıyla mesele Kıbrıslı Türklerin de kanlarını dökmeye, canlarını vermeye hazır olduklarını dünyaya göstermekti.

Güney Kore... (Başarafa Sayfa 5'te)

destek verirken dünyanın dört biryanından sendikalar, işçi partiler, komünist partiler destek ve dayanışma çağrısı yaptı.

Bu arada, Kore sendikalar konfederasyonu hükümete 18 Şubat'a kadar yeni iş yasasının kaldırılması için süre tanıdı. Kore sendikaları konfederasyonu yasanın kaldırılmaması halinde, 500 bin sendikalı işçinin her Çarşamba günü genel grev yapacağını, Cumartesi günleri de toplu eylemler düzenleyeceğini açıkladı.

İşçilerin, ülke genelindeki coşkulu ve kararlı direnişleri karşısında savcılık sendikacıların tutuklama kararını geçici olarak iptal ederken, Güney Kore Devlet Başkanı, muhalefet partileri ile yeni yasaların görüşüleceğini bildirdi.

Güney Korede yaşananlar aslında uluslararası sermayenin kaçınılmaz olarak girdiği bunalımın faturasını işçi sınıfına kesme uğraşdır.

Bu uğraş uluslararası işçi sınıfını derinden etkilemektedir. O halde işçi sınıfı her türlü saldırıya karşı hazırlıklı olmalı enternasyonal dayanışmayı yükseltmelidir.

GERÇEK

SELİM KURTULUŞ

BEN SOL GÖRÜŞLÜYÜM .
YA SİZ?

Çok duymuşsunuz. Birçok insan "Ben insanları severim. Haksızlıklara karşıyım. Barışçıyım." v.s. diyor ve ekliyor. "Ama ben bu sağ-sol işlerinde yokum". Bu anlayış egemenlerin "sınıflar üstü" anlayış propagandasının bir ürünüdür. Televizyonlarda, basında her allahın günü "solcular-sağcılar çatıştı. yaralı-ölü v.s" propagandası işleniyor. İşlemiyor ki bireysel olarak bir konuya taraf olabilirsiniz ama gurupsal veya sınıfsal yaklaşımdan uzak durarsınız.

Oysa sol veya sağ anlayış sınıfsal tercihin, sınıfsal bakışın bir tarihsel olarak özgürleşmesini savunan ve bunun için mücadelenin şart olduğunu ileri süren ve örgütlenmenin gereğinin altını çizen bir anlayıştır.

Ya sağ görüş. Tabii o da sınıfsal bir bakışın ürünüdür. Tarihsel olarak devlet aygıtına hakim olan, hep yönetmek isteyen, sömürücü bir anlayış. Bu anlayış burjuvazinin, onun uşaklarının anlayışıdır. Burjuvazi sağ anlayışı savunmak için "Ama biz milliyetciyiz" der. Milliyetçilikle sağcılığı aynı gösterir. Oysa günümüzde sağların, milliyetçilikle uzaktan yakından hiç bir ilişkileri yoktur. Çünkü onlar milletlerine hanet ederek uluslararası emperyalistlerle işbirliği yapmaktadırlar. Kendi ülkelerini, kendi halkını kar ve ayrıcalık uğruna her zaman satmışlar ne satmaya devam edeceklerdir. Sağ görüşün, egemenliğini devam ettirebilmek için nasıl faşizmi halkın önüne koyduğunu ve kendi halkını milliyetçilik adına nasıl kıldığını sanırım bilmeyen yok.

"Peki sol anlayış. Fakat "hangi" sol anlayış" diyeceksiniz. Tabii ki sosyal demokrat, demokratik sol, ortanın sol v.s. (Ne menemlerse) değil. Sol denince akla sosyalist sol gelmeli. Tüm geçmiş ve gelecekle ilgili soru ve yanıt arama yaklaşımlarına sınıfsal yaklaşan bir sosyalist sol. Duyar gibi oluyorum. "Peki belki onlarca "sosyalist sol" olduğunu iddia edenler var. Hangisi?" Diyeceksiniz. Ara da bul demek kolay. Aramakla bulunur mu? O zaman söylediğine, yaptığına bak. Yani ideolojisinin dayandığı sınıfı ara...

Aslında "hangi sosyalist sol" tartışmasında gerçek olan bir tek sosyalist sol vardır. O da sosyalizmdir, demek gerekir. Ya diğerleri. Onlar kapitalizmin, sağcıların değişik versiyonlarıdır. Şte size güncel bir örnek. Siz sendikacı olsanız ve "solcu" olsanız bu gün kamudaki "protokol görüşmelerinde" ne savunurdunuz? Toplantıya gidip, "iyi bir emek pazarlamacısı" sıfatıyla "emekçilerin aylık emeğinin nasıl daha fazlaya pazarlayabilirim" yaklaşımına hapsolurmuydunuz? Yoksa mücadelenin merkezine emeğin ne ülkenin özgürleşme mücadelesini mi koyardınız?

Oysa yıllardır "sendikacılarımız" iyi bir emek pazarlayıcısı (ucuza) olarak çok güzel "solculuk" yapmaktadırlar. Bu anlayış; köleyi köle sahibine karşı köle kalmaya, serfi feodalleşmeye karşı serf kalmaya ne bugününcüyü, emekçiyi burjuvaziye ne onun devletine karşı ilelebet işçi, emekçi kalmaya mahkum eden anlayıştır. Aslonan hedef azınlığın çoğunluğu sömürmesine ne hegemonyasına son vermektedir.

Bizim "sendikacılarımız" üç kuruş daha "çabası içindedirler. "Peki ama onlarda "solcu" olduklarını söylüyorlar. Sen her duyduğuna inanırmışsın? Kulağın olduğu kadar gözün, beynin yok mu? Ya "bana oy ver, seni en iyi ben temsil ederim" diyen "solcu" partilere ne demeli? "Sendikacılar" hiç farksızdırlar.

Sosyalist solun (sosyalizmin) tüm anti sosyalist akımlardan arınması için oku-öğren-eleştir. Kaynak mı? Binlerce yıllık insanlık tarihinin objektif süzgeci.

BEN SOSYALİSTİM. YA SİZ.

SOSYALİZM
MÜCADELESİNDE
DEVRİMCİ KILAVUZ

TOPLUMLAR TARİHİ

-10-

Her toplumsal ve iktisadi kuruluş içinde, maddi mallar ve hizmetlerin bölüşüm ilkeleri, üretim araçları ve üretilen ürünün egemen mülkiyet biçimi ile, insanlar arasında üretimde kurulan ilişkiler tarafından belirlenir.

Bölüşüm, üretim araçlarına sahip bulunan kimseler yararına gerçekleşir.

Üretim araçlarının burjuvaziye ait bulunduğu kapitalist toplumda bölüşüm ilişkileri, burjuvazinin sistematik zenginleşmesini sağlama bağlar.

Üretim araçlarının sosyalist toplumsal mülkiyeti ile birlikte, bölüşüm ilişkileri dahil, üretim ilişkilerinin tümünde köklü değişiklikler ortaya çıkar. Üretim araçları proletaryaya ait olduğu için, üretilen maddi mallar, tüm toplum önüne konular ve emekçiler yararına bölüşülür. Sosyalizmin temel iktisadi yasası uyarınca, bölüşüm, halkın artan maddi ve kültürel gereksinimlerinin en eksiksiz biçimde karşılanması için yapılır.

Sosyalist toplumun, üretilen maddi malların hepsini kişisel tüketime ayıramayacağı, yani bu malları emekçiler arasında tamamen dağıtamayacağı kendiliğinden anlaşılır. Toplumun, üretimde tüketilmiş bulunan üretim araçlarını yenilemek ve üretimi genişletmek için gereksinme duyduğu üretim araçları, bu mallar arasında büyük bir yer tutar. Toplum, ayrıca maddi malların bir bölümünü konut yapımına, kültürel ve toplumsal işlere, üretken olmayan alandaki kurumların bakımına, yedeklikler kurulmasına ve ülke savunmasına ayırmak zorundadır.

Sosyalizmde, üretilen maddi malların yalnızca bir bölümü, özsel olarak tüketim malları, toplum üyeleri arasında dağıtılır.

Sosyalist toplumda, tüketim araçlarının üç bölüşüm biçimi vardır:

Toplumun her üyesinin, maddi mallardan, istek ve beğenilerine göre, hiçbir kısıntı olmaksızın pay aldığı, gereksinmelere göre bölüşüm;

Üretilen tüm ürünün, toplumun bütün üyeleri arasına, eşit parçalar biçiminde dağıtıldığı eşit bölüşüm;

Her emekçi tarafından, sosyalist toplum yararına harcanan emeğin nicelik ve niteliğine göre bölüşüm.

Üretici güçlerin sosyalizmde eriştiği gelişme düzeyi, toplum üyelerinin gereksinimlerinin henüz büsbütün karşılanmasını olanaklı kılmaz. Gereksinmelere göre her türlü bölüşüm girişimi, ulusal zenginliğin tükenmesi sonucunu verecek ve kısa zamanda ekonominin dağılmasına neden olacaktır. Gereksinmelere göre bölüşüm, ancak komünizmde, ancak üretici güçler maddi malların bolluğunu sağlayacak çok daha yüksek bir gelişme düzeyine eriştikleri zaman, ancak insanlar çalışmaya karşı komünist bir tutum takınacakları zaman olanaklı olacaktır.

Sosyalizm, maddi malların eşitçi bölüşüm ilkesini de yadsır. Sosyalist eşitliğin, bölüşümde eşitçilik anlamına geldiği yolundaki anlayış, sosyalizmin küçük-burjuvaca bir yorumudur. Toplumun bütün üyeleri arasında, herbirinin emek katkısına bakmadan yapılan bölüşüm, sosyalist üretimin genişlemesini büyük ölçüde geciktirecektir. Bu durumda, bilinçli emekçi ile tembel, nitelikli uzman ile niteliksiz emekçi vb. hep aynı geliri alacaklardır. Bu, insanları, hiç bir şeyin, daha iyi çalışmaya, mesleklerini yetkinleştirmeye üretimi artırmaya özendirmeceği anlamında gelir.

Sosyalizmde, çalışma, henüz toplumun üyelerinin hepsi için başta gelen hayati bir gereksinme değildir.

SOSYALİST TOPLUMDA
BÖLÜŞÜM İLKELERİ

Sosyalist üretimde çalışma, emekçilerin büyük bir kısmı için bir geçim aracıdır. Bundan dolayı, tinsel çalışma uyarıcıları dışında, sosyalist toplumun emekçileri maddi olarak uyarmaya, çalışma sonuçlarından onlara maddi çıkar sağlamaya da gereksinme vardır.

Toplumsal ve iktisadi bakımdan, emeğin türdeş olmadığını da hesaba katmak gerekir. Kafa ve kol emeği arasında, devlet işletmelerindeki emek ile kolhozlardaki emek arasında, sanayideki emek ile tarımdaki emek arasında, nitelikli emek ile niteliksiz emek arasında, toplumsal ve iktisadi nitelikte farklılıklar vardır. Bütün bu farklılıkların, bölüşümde de, gözönünde tutulmaları gerekir.

Sosyalist üretimin amacı, halkın maddi ve kültürel gereksinimlerinin gitgide daha eksiksiz bir biçimde karşılanmasıdır. Bu nedenle, üretim artışına her emekçinin kendi çabasıyla katkıda bulunmaktaki kişisel çıkarı, sosyalizmin temel özelliğidir, bu özellik toplum üyelerinin kişisel çıkarları ile topluluk çıkarlarının uyumunu sağlar.

Sosyalist toplum, nesnel zorunluluk gereği, üyelerinin istek ve istencinden bağımsız olarak, tüketim mallarının büyük bölümünü, herkesin çalışmasının nicelik ve niteliğine göre dağıtmak zorundadır. Yoksa, sosyalist üretimi normal olarak geliştirmek, ve bunun sonucu, sosyalist toplum gereksinimlerinin en tam karşılanmasını sağlamak olanaksızdır.

Sosyalist toplum, iktisat siyasetinde emeğe göre bölüşüm yasasını uygular, ve böylece sosyalizmin temel ilkelerinden birini dile getirir: herkesten yeteneğine göre, herkes emeğine göre.

Emeğe göre bölüşüm yasasının, emek karşılığının ödenmesine iyi uygulanmış düzenleyici yetenekleri, emekçileri üretimi geliştirmeye, üretkenliği yükseltmeye, ve iş disiplini pekiştirmeye özendirir, toplumsal çıkarlar ile sosyalist toplumun üyeleri olan emekçilerin kişisel çıkarları arasında tam bir uyum sağlar. Çalışma sonuçları, yalnızca emeğin niceliği bakımından değil, ama niteliği bakımından da belirlendiğinden, emeğe göre bölüşüm yasasının düzenleyici yeteneklerin doğru uygulanması, sosyalist toplum üyelerinin mesleki yetkinleşmesini de geliştirir.

Sosyalist toplum emekçilerinin hepsi aynı yeteneklere sahip bulunmadıkları, hepsi eşit fizik güçte, aynı mesleki değerde, aynı kültürel düzeyde olmadıkları için, doğal olarak toplumdan eşit olmayan bir ürün payı alırlar. Hatta iki emekçi tarafından topluma sağlanan emeğin nicelik ve niteliği arasında tam bir eşitlik bulunsan bile, onların gerçek tüketimleri birbirinden aile üyelerinin sayısı vb. nedenlerle farklı olabilir. Bu eşitsizliğin üstesinden, ancak üretici güçlerin tüketim mallarının bolluğu sağlayacak bir düzeye yükselmesiyle gelinebilir.

Emeğe göre bölüşümün yanısıra, sosyalizmde maddi mallar ve hizmetlerin bir bölümü, toplumsal tüketim fonları aracılığıyla dağıtılır. Bu fonların zorunluluğu, her şeyden önce, sosyalist toplum üyelerinin ancak kollektif bir biçimde karşılanabilecek bazı gereksinmelere sahip bulunmaları olgusuyla koşullandırılır.

Toplumsal tüketim fonları, ulusal gelirin, sosyalist toplum üyeleri arasında ya parasız olarak, ya da bazı koşullarla dağıtılan bölümüdür. Sosyalist toplum emekçileri parasız eğitim ve sağlık hizmetlerinden, kitaplıklar ve okuma salonları vb. gibi kültürel ve eğitici hizmetlerden işte bu fonlar sayesinde yararlanırlar. Okul-öncesi kurumları (kreşler, çocuk bahçeleri) bakımı, emeklilik ödenekleri, burslar, para yardımları, bakım ve dinlenme evlerinde parasız ya da düşük fiyatla kalınması vb. hep bu fonlarla karşılanır.

Devletin toplumsal tüketim fonları dışında, bazı kolhozlarda da toplumsal fonlar vardır. Kolhozcular devlet

(Devamı Sayfa 13'te)

fonlarından (parasız eğitim ve sağlık hizmetleri) olduğu gibi, kendi öz fonlarından (kreşler ve çocuk bahçelerinin bakımı, emeklilik ödenekleri vb.) da yararlanırlar.

Toplumsal fonlar üzerinden yapılan bölüşüm, emeğe göre bölüşümden yalnızca niteliği bakımından değil, ama gerçekleşme biçimi bakımından da ayrılır. Toplumsal fonlar niteliğiyle dağıtılan maddi mallar ve hizmetler, kişisel gelir biçimini almaksızın, doğrudan doğruya tüketilebilirler (bakım ve dinlenme evlerinde kalma, okul eğitimi, hastanelerde bakım vb.). Oysa

emeğe göre bölüşüm özel olarak para biçimine bürünür.

Emeğe göre bölüşüm yasasına dayanmasına karşın, kolhozcu kooperatif sektör emekçilerin emek karşılıklarının ödenmesi, gerek örgütlenmesi, gerek biçimi bakımından, devlet sektörlerinden gene de farklıdır. Bu, kolhozcu kooperatif mülkiyetin ve tarımsal üretimin özelliklerinden ileri gelir. Her kolhoz, üretim araç ve sonuçlarının sahibidir. Bu nedenle, kolhoz, kendi üyelerinin emek karşılığını devlet fonları üzerinden değil, kendi öz fonları üzerinden öder. Öte yandan, kolhozcu üretim, özsel olarak tahıl, et, sebze, süt vb. gibi tüketim malları biçimi altında görülür, bu da üretimin bir bölümünün mal olarak dağıtılmasını sağlar. (pamuk, keten vb. gibi sanayide hammadde hizmeti gören sınai bitkilerinde uzmanlaşmış kolhozlar hariç)

SOSYALİZMDEN KOMÜNİZME GEÇİŞİN İKTİSADİ YASALARI

Marx ve Engels, komünist sistemi toplumsal gelişmenin bir ürünü olarak, toplumsal bir organizma olarak düşünüyorlardı. Komünist toplumun, gelişmesi içinde, birincisi sosyalizm, ve ikincisi de sosyalizm tarafından kurulmuş temelden doğan komünizm olmak üzere, iki evreden geçmesi gerektiğini bilimsel olarak koymuşlardır.

Bununla birlikte, Marx ve Engels, sosyalist devrimden çok önce yaşamışlar, ve bu nedenle, komünist toplumun temel özelliklerini ancak genel biçimleri içinde saptayabilmişlerdir.

Komünizm, proletaryanın canlı yapıtıdır. Böyle olduğu için, bu toplumun iktisadi ve siyasal örgütlenmesinin en uygun biçimlerinin hazırlanmasını, ve sosyalizm ve

komünizmin kurulması için izlenecek yolun seçilmesini sağlayan verileri ancak yeni toplumu kuran yığınların deneyi verebilir.

Komünist toplumun üst evresi, komünizm, kendini, üretici güçlerin sosyalizmde olduğundan çok daha yüksek ve halk için gerekli maddi ve manevi malları bolluk içinde sağlamaya yetenekli gelişme düzeyi ile gösterir. İki sosyalist mülkiyet biçimi yerine, komünizmde yalnızca tek bir mülkiyet, tüm halkın mülkiyeti olacaktır. Böylece kent ile köy arasındaki farklılıklar ortadan kalkacaktır. Sosyalizme özgü, kol emeği ile kafa emeği arasında varolan farklılıklar da ortadan kalkacaktır. İşçi sınıfı, köylülük ve aydınlar arasındaki sınırlar silinecek ve toplum sınıfsız gelişme yoluna girecektir.

Komünizm, uyumlu bir biçimde gelişmiş ve yüksek derecede bilinçli bir emekçiler toplumdur.

Toplum yararına çalışma, insanın yaşamsal bir gereksinmesi olacaktır. Komünizmde toplumun bütün üyeleri tam bir toplumsal eşitlikten yararlanacak, üretim araçlarına karşı ilişkilerdeki eşitlik, maddi malların gereksinmelere göre bölüşümü ile tamamlanacaktır. Birey ile toplum arasında uyumlu ilişkiler kurulacaktır.

Emeğe göre bölüşüm sosyalist ilkesi, farklı kişilere tek bir ölçünün uygulanmasına dayanır, bu da tüketimde belirli bir eşitsizlik anlamına gelir, Komünizmde gerçekleşecek olan gereksinmelere göre bölüşüm ise, her türlü eşitsizliğin ortadan kaldırılmasına yol açar.

Böylece, komünist toplumun üst evresinde, sosyalizmin “herkesten yeteneklerine göre, herkese emeğine göre” parolası, komünizmin “herkesten yeteneklerine göre, herkese gereksinmelerine göre” parolası ile değiştirilecektir.

Sosyalizmin komünizme dönüşümü derece derece olacak, yani toplumsal devrim, varolan rejimin köklü dönüşümü olmaksızın gerçekleşecektir.

Bu, sosyalizm ile komünizmin değişik nitelikte olmamaları, bir tek ve aynı toplumsal ve iktisadi kuruluşun iki evresinden başka bir şey olmamaları olgusu ile açıklanabilir.

-BİTTİ-

Savaş... (1. Sayfadan Devam)

Önce şunu vurgulamak gerekir ki, Kıbrıs, halen, dünyada en yoğun asker ve silah yığınağına sahip ülkedir. Emperyalist silah tekkelleri silahlarını pazarlamak için yıllardır Türkiye ve Yunanistan burjuvaları arasında gerginliği körüklemektedirler. Bu silahlanma yarışı Kıbrıs üzerinde de sürmektedir. Kıbrıslı Rum egemenler, 1997 yılında silahlanmaya \$2.6 milyar harcayacaklarını açıkladılar. Ada her an patlamaya hazır bir cephaneliğe dönüştü. Gerek Kuzey’de, gerekse Güney’de var olan silahlar, halen, birbirlerine karşı büyük bir tehdit oluşturmaktadır. S-300 füzelerinin bu tehdite öyle abartıldığı gibi büyük bir katkısı olmayacaktır. Rum egemenler de S-300 füzeleri ile bir savaş kazanamayacaklarını biliyorlar. O halde, Kıbrıs halkını yeni bir savaşın eşiğine sürükleyecek böyle krizlerin ve gerginliklerin anlamı ne?

1. Rum egemenler S-300 füzeleri alma girişimiyle, “Kıbrıs Sorunu”na kayıtsızlıkları süren Anglo-Amerikan emperyalistlerine, Ada’da ciddi bir sorunun olduğunu hatırlatma ve bir yerde baskı yapma isteğindedirler. Aynı zamanda, Rum egemenler, AT emperyalistlerinin de füze alımına gösterecekleri tepkiden yararlanarak onları da sorunun içerisine çekmeyi, daha da öte, askıda bekletilen üyelik müracaatına işlerlik kazandırmayı ve AT’ye üye olmayı ummaktadırlar. Rum egemenler milyonlarca dolarlık silah almakla, kurulacak olan askeri ve ticari ilişkileri de kullanarak Rus emperyalistleri de soruna aktif olarak katma ve onların ağırlığından yararlanma amacını da güdüyorlar.

2. İçine düştüğü ekonomik krizi ve AT emperyalistlerinin dayattığı ekonomik önlemleri Yunan işçi ve emekçisinin omuzlarına yıkan Yunan burjuvazisi, işçi ve emekçilerin grev ve eylemleri nedeniyle zor günler yaşıyor. Yunan burjuvazisi içindeki bu tansiyonu düşürmek için dikkatleri “Türk düşmanlığı”na çevirmeye çalışmaktadır. Kıbrıslı Rum egemenler ile oluşturdukları “Savunma Doktrini” çerçevesinde silahlanmayı teşvik etmekte ve T.C. burjuvazisi ile bir kriz ve gerginlik politikası izlemektedir. Ekonomik sıkıntılara rağmen, silahlanma için \$17 milyar harcayacaklarını açıkladılar. Bu krizden gerek içindeki tansiyonu düşürme, gerekse AT emperyalistlerinden ekonomik ve siyasi tavizler koparma

niyetindedirler.

3. T.C. burjuvazisi ise iç politika ve ekonomide tamamen iflas etmiştir. Devletin ve sistemin kokuşmuşluk ve çürümüşlüğüne ortaya çıkmasının yanında, ekonomik yıkımdan dolayı tüm işçi ve emekçi sınıflar içten içe kaynamaktadır. Bundan dolayı T.C. egemenleri füze olayına dört elle sarılmışlardır. Tüm dikkatleri, içine düştükleri bataktan saptırmak için savaş çıkırtkanlığına başladılar. Hükümet, füze alımının gerçekleşmesi halinde Güney Kıbrıs’ı vuracağını açıkladı. Geçtiğimiz hafta, tam teçhizatlı, en az 30,000 askerden oluşan bir kolordunun varlığı yetmezmiş gibi, Kuzey Kıbrıs’a üç savaş gemisi göndererek gövde gösterisi yaptı. T.C. egemenleri bir yandan içteki gündemi saptırmayı amaçlarken, öte taraftan da Kuzey Kıbrıs’ın de facto entegrasyonunu de jure hale getirmenin koşullarını yaratma amacındadır.

4. ABD emperyalistleri ise, Kıbrıs sorununa istedikleri “çözüm”ü empoze edebilmek için bir krize gereksinim olduğunu, böylece de tarafları iyice sıkıştırabileceklerinin farkındadırlar. Bir yandan S-300 füzelerinin alımını ve T.C. egemenlerinin savaş tehditlerini sözde eleştirirken, aslında geçtiğimiz yıl Ağustos ayında meydana gelen ara bölge olaylarından beri gerginliğin tırmanmasını cesaretlendirici tavırlar içinde olmuşlardır. Cavanaugh’nun son ziyaretindeki “füzelerin gelişine kadar daha 16 ay var, bu arada çözüm bulunur” yaklaşımı, ABD emperyalistlerinin taraflar üzerindeki etkilerini kullanmak istemediklerini ve krizin ve gerginliğin tırmanmasını amaçladıklarını göstermektedir.

Emperyalistler ve onların uşaklıklarını yapan yerli egemen güçler, çıkarlarını korumak için gerek Kıbrıs halkını, gerekse Türkiye ve Yunanistan halklarını kanlı savaşlara sokmaktan çekinmeyecekleri açıktır. Kıbrıs halkı emperyalistlerin ve burjuvalarının bayrakları altında yürüdüğü sürece savaşlarda birbirinin kanını dökecektir. Kıbrıs işçi sınıfı ve emekçi halkı kendi bayrağını, kızıl bayrağını, yükseltmediği, bu bayrağın altında toplanmadığı sürece Kıbrıs’a barış gelmeyecektir.

ANKA KUŞU

A. SAVAŞ

KIBRIS TÜRKİYE’NİN Mİ? TÜRKİYE KIBRIS’IN MI GARANTÖRÜDÜR?

“Haritaya bakan bir ortaokul öğrencisi bile Kıbrıs’ın Türkiye için önemini görebilir.

Bu yüzden Türk ordusu sonsuza dek Kıbrıs’ta kalacaktır.”

Bu sözler kime ait dersiniz?

Sayın R. Denktaş’a mı?

Olabilir ama, bunda yeni bir şey yok ki; Denktaş böylesi lafları her allahın günü söylüyor.

Sayın Talat veya Akıncı’nın mı bu sözler?

Yok canım onlar için de bu laflar yeni birşey değildir. Bir süreden beridir onlar da Kıbrıs’ın Türkiyesiz düşünülmediğini, Türk ordusunun her şart altında adada kalması gerektiğini söylüyorlar.

Peki, o zaman kim bu lafların gerçek sahibi?

Hani şu “Türk ordusu adaya savaş için değil, barış için gelmiştir, bu sınırlı bir “polis operasyonudur”, anayasal düzen sağlanınca çekilecektir.” diyen 1974 Fatih Bülent Ecevit var ya, işte üstteki sözler ona aittir.

Ne olmuş yani?

Olan şu:

Herşeyden önce bu sözler, Türkiye’nin Kıbrıs Türkleri’nin can ve mal güvenliği diye bir sorunu olmadığını gösterir.

1974’de niye müdahale etti o zaman?

Ecevit bunu açıkca ortaya koydu: Türkiye’nin güvenliğini sağlamak için. Böyle olmasa ve amaç Kıbrıs Türkü’nün güvenliğini sağlamak, onun toplumsal kimliğini muhafaza etmesini garanti etmek olsaydı, 1974 sonrası Kıbrıslı Türk’ün adayı terketmesi için elden gelen yapılmıydı?

“Toplumsal varlığı tehlikede “ diye uğruna askeri hareket yapılan Kıbrıs Türk Halkının nüfusu 120 Bin iken, bugün eğer 50-60 binlere inmişse, Türkiye’nin Kıbrıs politikasının Kıbrıs Türk varlığıyla değil de, Türkiye’nin güvenliğiyle ilgili olduğunu söylemek doğru olmaz mı?

Diğer yandan, bu lafların, yani Ecevit’in geçen hafta içinde TBMM’deki konuşmasında safettiği bu lafların bir önemi daha var.

Ecevit açıkca diyor ki, ister federasyon olsun isterse AB’ye girilsin Türkiye adadan çekilmeyecektir.

Peki ama, bugün güney sahillerinin “güvenliği” için Kıbrıs’ın kuzeyini elinde tutmayı hakkı sayan zihniyet, yarın Kıbrıs’ın kuzeyinin “güvenliği” için Kıbrıs’ın güneyini de işgal etme ihtiyacını duymayacak mı?

Bugün, 1974’deki esas amacını, o gün söylediklerini unutarak açığa vuran Ecevit, herhalde 3-5 yıl sonra esas hedefin Tüm Kıbrıs olduğunu da açıklamaktan çekinmeyecektir.

Ne o, şaştınız mı Ecevit’in böyle düşündüğüne?!

Yok canım, şaşmanıza hiç gerek yok!

Ecevit, Türk Burjuvazisinin kurnaz ve vazgeçilmez bir temsilcisi olarak, ta başından böyle düşünüyor. Düşünüyordu da, biz Kıbrıslılar onun gerçek yüzünü bu güne dek ısrarla görmek istemedik.

Şaşırsanız Ecevit’e değil, onun gerçek hedefini bir türlü görmek istemeyen Kıbrıslılığınıza şaşınız!

KIBRISTA
SOSYALİST
gerçek

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN
GAZETESİDİR

OKU - OKUT

ELEŞTİR

KATKI YAP

KIBRIS SORUNU DOSYASI

Değerli Okuyucu;

Altıncı sayımızdan itibaren yayınladığımız "KIBRIS SORUNU DOSYASI" isimli dosyamız gazetemizin Kıbrıs Sorunu ile ilgili görüşlerinin üçüncü bölümü ile devam ediyor.

Konu ile ilgili yazımızın dördüncü bölümünü gelecek ayki 14. sayımızda bulacaksınız.

Görüş ve eleştirilerinizi bekliyoruz.

KIBRIS
SOSYALİST
gerçek

BÖLÜM 3:

FEDERASYON, KONFEDERASYON VE AVRUPA BİRLİĞİ ÜYELİĞİ GİBİ "ÇÖZÜMLER" KIBRIS SORUNUNU ÇÖZEMEZ.

1960 Londra antlaşmalarıyla oluşturulan Kıbrıs (Kıbrıs Cumhuriyeti, Üç Garantörler, İngiliz Üsleri vb.) Kıbrıs Sorunu'na bulunmuş bir burjuva çözüm değil miydi?

Öyleydi.

Kıbrıs'taki hangi ulusal sorunu çözdü? Hiç birini. Ne kadar sürdü bu çözüm? 3 yıl. Taş çatlasa 14 yıl.

Ya bugünkü mevcut durum? O Kıbrıs'taki hangi ulusal sorunu çözdü? Hiç birini. Ama o 22 yıldır sürüyor. Hem de Kıbrıslı Rumlar ile Kıbrıslı Türklerin birbirlerini katletmeleri gibi rezilliklere, barbarlıklara yol açmadan, yani Kıbrıs Cumhuriyeti dönemiyle kıyaslandığında bin kat daha "iyi" bir burjuva çözüm yöntemi olduğunu ispatlayarak ve 14 değil 22 yıldır ayakta olduğu için de eski yöntemden daha dayanıklı bir yöntem olduğunu da ispatlayarak.

Hem de bizim bu çözüm, çözüm değildir dememize gerek bırakmayacak bir şekilde çözüm olmadığı Kıbrıs Sorununu üreten tüm güçlerce bizzat kabul edilmiş bir çözüm olmasına rağmen.

Niye burjuvazinin bile bir ÇÖZÜM olduğunu kabullenmediği bu ÇÖZÜM, onların çözüm olarak kabul ettiği Kıbrıs Cumhuriyeti'nden daha uzun yaşayabildi? 1974'ten beri Birleşmiş Milletler, ABD, İngiltere, Türkiye, Kıbrıs Cumhuriyeti, Kuzey Kıbrıs Türkiye Cumhuriyeti ve Avrupa Birliği ÇÖZÜM üzerine ÇÖZÜM öneriyorlar da hiç biri pratiğe geçmiyor, gel gelelim kendilerinin bile çözümsüzlük olduğunu ilan etmiş oldukları bu çözüm taş gibi ayakta duruyor?

Güçler dengesi bu çözümü mümkün kılıyor ve daha başka bir çözüme de müade etmiyor da ondan.

Ne kadar daha sürer bu çözüm? Güçler dengesine, güçler dengesindeki değişmelere bakacak ve göreceğiz.

Burjuvazinin dünyasında, bu çok bilinmezli denklemin tüm bilinmezlerini tatmin edecek bir çözüm üretmenin deveye hendek atlatmaktan da zor olduğuna değinmiştik.

Güçler dengesindeki değişmelere uygun olarak yeni çözümler, Kıbrısta ulusal sorunu çözmeyen çözümler ortaya çıkacaktır. Savaş yoluyla veya görüşmeler yoluyla. Bu çözümler nasıl çözümler olacaktır ve ne kadar sürecektir. Bu çözümler bugüne kadar olduğu gibi uluslararası güvensizliğe dayanan ve güçler dengesindeki yeni değişmelere kadar sürecektir olan çözümler

olacaktır. Burjuva çözümler, yani çözümsüzlükler olacaktır.

Yukarıda değindiğimiz tüm güçlerin tüm çözüm önerilerine bir bakınız. Bu öneriler Kıbrıs Sorununu üreten güçlerin güçlerine son verilmesine,

Kıbrıs'taki ulusal sorunun üç cephesinin de birden veya bir kaçının yok edilmesine yol açan öneriler değildir. Önerilerin hepsi de Kıbrıs'taki mevcut ulusal düşmanlığı kendine temel almakta, bu düşmanlığı cambaz üstadlığıyla dengelemeye çalışmakta, Kıbrıs'ta etkin olan emperyalist güçlerin çıkarlarını savunmakta ve bu çıkarları cambaz üstadlığıyla dengelemeye çalışmakta ve devreye yeni emperyalist çıkarları da sokarak Kıbrıs Sorununu depreştirmekte ve iyice içinden çıkılmaz bir hale sokmaktadırlar.

Tüm öneriler Kıbrıs Sorununu yeni güçler dengelerine dayanarak, yeni ÇÖZÜMLERLE SÜRDÜRME önerileridir.

Önerilen çözümlerin tümü de Kıbrıs Sorununu sürdürecektir, sürüncemede bırakacak olan önerilerdir. Dolayısıyla da, bizim bunların her hangi birini desteklemek diye bir sorunumuz olamaz.

Mevcut tüm öneriler bu önerilerle ilgili burjuva güçlerin ulusal sorunun çözümünde nasıl iflas ettiklerinin açık ispattır.

Hele hele çözüm olduğunu kendilerinin de kabul etmediği mevcut durum yıllarca ayakta durarak kendini bir çözüm olarak empoze ederken bir türlü bir çözüm üzerine anlaşılamamaları, işte bu onların ulusal sorunun çözümünde iflas edişlerinin karesi alınmış bir ispattır. Bir de bu önerilerinin Kıbrıs'ta ulusal sorunları çözmek değil sürdürmek önerileri olduğu hatırlanırsa, bu önerilerle piyasaya çıkışlarının onların ulusal sorunun çözümünde iflas etmiş olduklarının küplenmiş ispattır olduğunu görürüz.

Ulusal sorunun çözümünde böylesine iflas etmiş güçlerle birlikte sorun çözmeye kalkışmak siyasi intiharla ve siyasi cinayetle eşdeğerlidir.

Avrupa Birliği devreye girmeye çalışıyor. Bu gelişme mevcut dengelerin alt üst edilmesinde önemli bir rol oynayabilir. Yeni bir çözüm tarzına, Avrupa Birliğine üyelik şemsiyesi altında bir çözüm tarzına yol açabilir. Ama çözümden önce dengelerin alt üst olması gereklidir. Birilerinin canının yanması gereklidir. Türkiye olur, İngiltere olur, bakarsın ABD olur. Kıbrıslı Rum burjuvazisi olur, Kıbrıslı Türk burjuvazisi olur. Birilerinin çıkarı sarsılacaktır.

Onların bu çıkarlarını korumak için ne haltlar karıştıracağı bilinmez. Ama, Kıbrıs tarihine dayanarak kesinlikle

bilinebilecek bir şey varsa o da şudur ki, Kıbrıs'ta etkili o l u p t a çıkarlarını k o r u m a k isteyen güçlerin hiç birisi Kıbrıs'ta bir s a v a ş yürütmekten, hele hele başkalarına bu s a v a ş ı yürütmekten k a t i y e n

çekinmezler. Yani bilinen bir şey var ki o da Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türkler'in bu gelişmeden epey canının yanacağıdır. Tüm bunların sonucunda yeni bir çözüm, Avrupa Birliği şemsiyesi altında veya değil, yeni bir çözüm muhakkak ki oluşur. Bugün bir çözüm mevcut olduğu gibi.

Burjuva dünyasında bu işler güç sorunudur ve Kıbrıs'taki çok bilinmezli denkleminde burjuvazinin şu veya bu kesiminin saflarında yer almak, şu veya bu kesimini desteklemek bu burjuva güçler arasında süren çatışmada taraf tutmaktır, bunların örgütleyeceği katliamlarda taraf tutmaktır. Kıbrıs tarihinden ders çıkarmak zahmetine katlananlar açısından bunun gayet bariz bir olgu olduğu görüşündeyiz.

Kıbrıslı Rum, bilhassa da Kıbrıslı Türk sağcı siyasetçiler haykıraraklar. Avrupa'ya girmeyelim de ne yapalım? Biz göçe zorlanıyoruz, biz eritiliyoruz diyerekten. Ne yapalım. Burjuvazinin dünyasında o da bir çözüm. Türkiye burjuvazisinin Kıbrıs'taki konumunu

garantilemek için Kıbrıs'ın dört bir tarafından Kıbrıs'ın kuzeyine göç ettirilmemiz gerekti ise ve böylece 1974'de başarılp 22 yıldır süren gayet "iyi" bir çözümün zemini hazırlandı ise ve bugün Türkiye'nin Kıbrıs'taki etkinliğinin devamı bilerin göç etmemizi, eritilmemizi gerektiriyorsa ve bu yapıyorsa işte bu da bir çözümdür.

Burjuva devletlerin çatısı altında yaşayan ve ezilen ve dolayısıyla da "anavatan" burjuvazisinden medet uman tüm azınlıklara burjuvazinin milli sorunun çözümünde iflas ettiğini, bugün ümitsiz görünse de tek çözümün, ülkelerinin ve dünyanın işçi sınıfı hareketinde aranması gerektiğini ispatlayan bir çözüm.

Yunanistan'daki, Bulgaristan'daki, Türkiye'deki ve bilumum ülkelerdeki Türk ve Yunan asıllı azınlıklara duyurulur.

Tüm dikkatler işçi sınıfı önderliğinde anti-emperyalist cephenin inşasına ve Türkiye, Yunanistan ve İngilterenin devrimci güçleriyle ittifaka yöneltilmelidir. Kıbrıs halkı için başka alternatif yoktur.

-SÜRECEK-

ÇÖZÜM;

ANTİ-EMPERYALİST,
BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK
KIBRİSTİR.

Bu son bölümü gelecek ay
okuyabilirsiniz.

KIBRIS
SOSYALİST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: KIVILCIM

Yayıncılık

Adres: Bekiroğlu İşhanı No.:

10 Müftü Ziyai Sokak -

Lefkoşa - Mersin 10

TÜRKİYE

Fax: 0 (392) 7144597

Merkez Tel: 228 2293

Basıldığı Yer: ATEŞ

Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi